

เวิร์คช็อป 02
“การถ่ายภาพ”

HATCH - U
PROJECT

HATCH - U

PROJECT

เวิร์คช็อป 02
“การถ่ายภาพ”
แลกเปลี่ยน วิเคราะห์ วิจัยหลังถ่ายภาพ

แป้ง

โฟน

นิว

ปาน

บับเบิ้ล

เต้

เต้

กิจกรรม Hatch-U

เวิร์คช็อป “การถ่ายภาพ”

วันอาทิตย์ที่ 13 กันยายน 2552

สถานที่ ทำนํ้านนท์และมูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

วิทยากร

คุณชาติรี สลิวงค์

ผู้เข้าร่วมเรียนรู้

1. บับเบิ้ล - น.ส.ประภาพัชร์ ชุณหวารกรณ์

2. เต้ - นายจิรัชย์ รัฐวงศ์จิรกุล

3. แป้ง - น.ส.สิรินภรณ์ แสนสมบัติ

4. นิว - น.ส.วรรณวลัย ชอบอิสระ

6. ปาน - น.ส.นันทพร สุทธิพงษ์ไกววัล

5. โฟน - นายเจษฎา อิงอมรัตน์

7. กี้ - น.ส.สิรวดี ภาควลีธร

ลุงอ้อย : มากุยกัันนะ ทีละคนแล้วกัน

พี่หญิง : โทษนะคะ จัมโบ้เนี่ยคือ 4x6

พี่ต้อม : อืม 4x6

ลุงอ้อย : 4x6 เมตรนะ

พี่หญิง : เต็มเฟรม (หัวเราะ) ไม่ต้องทำอะไรเลย

พี่จำ : ไม่อืดด้วย (หัวเราะ)

นิว : จะได้อะไรไหมเนี่ย

ลุงอ้อย : ก็สั่งแบบนี้ ไซ้ใหม่

แลกเปลี่ยน วิเคราะห์ วิจัยหลังถ่ายภาพ

กั

ก๊ อธิบายยังไงดี ดูเป็นชุมชนดี ดูเป็น...ไม่รู้มันดูสวยดีในสายตา

พีชาตรี ก็ดีนะ

ลุงอ้อย คราวนี้ผู้ดูรู้สึกยังไง ใครอยากจะแสดงความรู้สึกกับรูปนี้ อาจจะ
เป็นความรู้สึกหรือความคิดก็แล้วแต่

Hatch-U มันเห็นความเป็นไทยจากรถตุ๊กๆ

ลุงอ้อย อ้อ รถตุ๊กๆ นี่เป็นไทยใช่ไหม

เต้ วัดก็เป็นไทย หลังคาวัดข้างหลัง

นิว ห้องฟ้าก็ไทยนะ ดูแบบแดดบ่ายสามทำน่านนท์ (หัวเราะ)

พีชาตรี อืม ผมว่าที่เป็นไทยมากที่สุดเลยคืออะไรรู้ไหม สายไฟโงะที่มัน...
แต่จริงๆ ก็เป็นบุคลิกนิ่ง ผมไม่เชื่อว่าเขา กทม. หรือว่ารัฐบาลจะไม่ยอมแก้ไข
ตรงนี้ หรือว่าเขาอยากคงไว้แบบนี้รีเปลา ผมไม่อยากจะคิดขนาดนั้น (หัวเราะ)
แต่ชาวต่างชาติมาเห็นแล้ว โอ้โห มันน่ากลัวมากแต่เขาก็ชอบถ่ายรูปมาก มัน
มีเส้นสายอะไร ไซ้โงะ ในเชิงกราฟฟิกอะไรพวกนี้ แต่เราเองก็ชินกับอย่าง
นี้อยู่แล้ว ตายเมื่อไหร่ก็ตายเมื่อนั้นนะฮะ

พีหนิง เราก็เลยไม่กลัว

ก๊ เห็นน้องเขานั่งอยู่คนเดียว เลยลองไปถ่ายแล้วเขาก็หันมามองพอดี ก็น่ารักดี

พี่ชาตรี แล้วเขามีปฏิกิริยาอะไรไหมอะ

ก๊ เขาก็หันมามองแบบงงๆ

พี่ชาตรี เรามีปฏิกิริยาอะไรกับเขาไหม นอกจากถ่ายรูป

ก๊ เปล่าค่ะ ไม่ได้เข้าไปคุย

พี่ชาตรี เราคิดอะไรตอนนั้นไหม ตอนที่ถ่ายอย่างเนี่ย เราแบบมีอะไร

ก๊ ตอนแรกคิดว่าเราจะเข้าไปคุยกับน้อง แต่พอดีพี่เขาเรียกก็เลย ถ่ายเสร็จก็เดินไป น้องเขาก็งงๆ ว่า เอ้อ อะไรรีเปล่า

ลุงอ้อย มีใครจะแสดงความรู้สึก

พี่ชาตรี เอ้า โพนเอาหน่อยดิ

โพน เอาเลยเหอครับ

ลุงอ้อย ถ้าเรามีความรู้สึกอะไรที่อยากจะพูดกับรูปนี้ก็พูด แต่ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไร เนื่องจากว่าเจ้าของรูปก็อธิบายที่มาที่ไปแล้ว

โพน เหงา

พี่ชาตรี เหงาจากอะไรอ่ย

โพน การที่เขาเป็นเด็ก แล้วก็อยู่คนเดียวนั่งอยู่คนเดียว

พี่ชาตรี เหมือนว่าแม่ไปไหน อย่างนี้รีเปล่า

โพน ใช่ครับ

พี่ชาตรี แวดตาเขาบ่งบอกอะไรอะ เกี่ยวกับภาพ

เต้ จริงๆ แม่นั่งอยู่ข้างๆ

พี่ชาตรี แต่จริงๆ เหมือนที่เต้พูด คือเหมือนกับว่าใครจะคิดยังไงก็ได้เนาะ ใช่ไหมอะ แบบปล่อยอิสระในการคิดแต่ละคน บางทีเขาอาจจะบอกว่าอย่ามาถ่ายฉัน ใช่ไหม

ลุงอ้อย มีใครรู้สึกอะไรบ้างกับรูปนี้ ลองรู้ความรู้สึกของตัวเองด้วย ลุงรู้สึกว่าคุณเด็กคนนี้น่ารักหรือกับกล้องหรือกับผู้ถ่ายยังมีการเหมือน อะไรอะ คือยังมีภาวะแบบมึงจะเอาอย่างไรกับกูวะ นี่ดูจากสีหน้านะ แบบว่า เอ๊ะ! อะไร

นิว แต่เด็กคนนี้อาจจะทำหน้าอย่างนี้ตลอดเวลาก็ได้

ลุงอ้อย แต่เด็กบางคนอาจจะไม่ได้มีอารมณ์แบบนี้ก็ได้ บางคนอาจจะอยากถ่ายก็ได้นะ คล้ายกับบ่งบอกว่าที่มาของคนแต่ละคน หมายถึงที่มาเรื่องราวจากครอบครัวเขา คนเราก่อนจะออกมาสู่สังคมมีพื้นยังไง บางคนก็อินซีเดียวบางคนก็ซีเดียวเพราะเขาได้รับซัพพอร์ตจากครอบครัวมาดี บางคนไม่ได้รับซัพพอร์ตมาก็จะมีลักษณะอึมครึม ไซ้ไหมฮะ แต่ถ้าคนที่ได้รับความรักมาดี โอ้โฮ เขาจะ...เห็นแล้วแบบยิ้มแย้ม สุขภาพจิตดี เด็กอย่างนั้นก็มียะอะ

พี่ชาตรี ถ้าเราเป็นช่างภาพหรือเราถ่ายรูป เราจะได้รับ ถ้าเราลงรายละเอียดไปอีก คราวหน้าเราลงรายละเอียดไปอีก เราจะได้เห็นความแตกต่างนะฮะ

ลุงอ้อย อันนี้จริงๆ แล้วต้องการใคร

พี่ชาตรี คือบอดี้การ์ดฮะ แล้วแต่จะคิดนะ

ก็ เหมือนกับว่ากำลังงอนกันอยู่ก็แยกทางกันไป (หัวเราะ)

เต้ ถ้าเปลี่ยนมาเป็นผู้หญิง หนึ่งนอนแน่ๆ เลย ยืนหันหลังให้กัน (หัวเราะ)

พี่ฝน แต่หมาตัวนี้ดูมันเหมือนกับ เหมือน 2 topic

พี่ซิง ดูเหมือน 2 สิ่งนี้เกี่ยวข้องกัน

พี่ชาตรี แบบโกรธกัน งอนนะ

พี่ฝ้าย ดูเหมือนต่างคนต่างมีโลกส่วนตัว

นิว ดูเหมือนมีอารมณ์โกรธ

ลุงอ้อย สำหรับลุงนะ เป็นรูปที่เรียกว่า โทนสีที่โอเคนะ เรื่องของสีก็ดูสวยดี แต่ถ้าเรื่องราวที่บอกก็คงเป็นเรื่องราวที่ผ่าน 2 สปีชี (species / สายพันธุ์) ที่มีคนละทิศทาง

พี่ชาตรี แต่ผมรู้สึกว่าเป็นภาพที่มีความเป็นเพื่อนกันสูง รู้สึกอย่างนั้น ทั้งที่เขาก็ไม่ใช่เพื่อนกันนะ (หัวเราะ) เหมือนเขานั่งปกป้องกันอะไรสักอย่างนี่ เขาคอยระวังหลังส่องให้ดู อะไรอย่างนี้

เต้ แล้วสีขาวเหมือนกันด้วยละ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย นี่แหละๆ มันสัมพันธ์กัน

พี่ชาตรี เขามีความซื่อสัตย์ซึ่งกันและกัน

ลุงอ้อย เกะกะกลุ่ม

เต้ ถ้าเกิดลุงอ้อยใส่เสื้อสีแดงก็อาจจะไปเกี่ยวข้องกับคนชวาก็ได้นะ

ลุงอ้อย นี่ลุงเป็นนักท่องเที่ยว (หัวเราะ) โทษทีนะตอนที่เราไปเสียตังค์ค่าเรือ เราไม่แน่ใจว่า เอ๋ เท่าไหววะ

พี่ต่อม ภาพเป็นระเบียบเหมือนกันด้วย ถ้าหมาแบบนอนอยู่คงไม่ให้ความรู้สึกอย่างนี้ ลุงก็ยืนแบบ

นิว เออ ดูเข้ากันดี

พี่ฝ่าย

พี่ฝ่าย ที่ตลาด อยากถ่าย เดินๆ ก็เห็นแล้วก็ถอยหลังมา แล้วเหมือนเขา
รอลูกค้ามาซื้อ ระหว่างรอลูกค้ามาซื้อก็อ่านหนังสือพิมพ์ไป

เต้ เขาอ่านการเมืองอยู่รีเปลา

พี่ชาติรี บางที่เขาอาจจะไม่ได้สนใจการขายก็ได้นะ ไซ้ไหม

นิว อย่างนี้ดูเป็นเสื้อแดงไหม (หัวเราะ)

ลุงอ้อย หรือมองสัญลักษณ์

พี่ชาติรี แต่พูดจริงๆ ว่าเยอะมาก ที่ตลาดนนท์เสื้อแดงเยอะมาก (หัวเราะ)

นิว นี่ก็ดูไทยนะ ไหมชนไก่

พี่ชาติรี อืม จะขายได้ไหมเนี่ย

นิว ดูเขาเป็นคนตั้งใจอ่านหนังสือพิมพ์มาก

พี่หนิง แต่ความรู้สึกเหมือนมี 2 สิ่งนะ เราสามารถมองแยกได้ด้วยนะ
เหมือนมันไม่เกี่ยวกันก็ได้

พี่ซัง เขาอาจจะไม่ได้เป็นคนขายก็ได้

พี่ชาติรี อ้อ

พี่ซัง แต่เผอิญนั่งอยู่ตรงนี้

พี่หนิง เหมือนมันแยกกันได้ด้วย

นิว ซึ่งจริงๆ แล้วเขาขายล็อตเตอรี่ (หัวเราะ)

พี่หนิง เขามานั่งข้างๆ แล้วอ่านรีเปลา

พี่ฝน มาหลบแดด หาที่นั่งอ่าน
(critic / วิเคราะห์วิจารณ์)

ลุงอ้อย คือถ้าเราจะลองครีติกในเรื่องของส่วนประกอบ ไม่ใช่องค์ประกอบ
นะ เราารู้สึกไต่ตัวขนนกหรือขนไก่อันนั้น เป็นอะไรที่เราารู้สึกนุ่ม แต่เรารู้สึก
สีแดงหรือความมืดๆ ข้างหลังเราก็อ่านมันเป็นเรื่องที่...ไม่ใช่สี เหมือนตรง
กันข้ามกับข้ามนุ่มนะ ลักษณะของความที่มันต่างกัน เรื่องอ่อน-แข็ง นุ่ม-แข็ง
อะไรอย่างนี้ อย่างขนนก ลึกๆ แล้วเรารู้สึกว่าเป็นเรื่องที่นุ่มๆ

แต่ถ้าไม่รู้จักอะไรเลย แล้วเราดูวันนี้มันก็จะสะท้อนอย่างนึง ที่มีเรื่องราวหน่อย คืออันนี้เป็นสินค้าใช้ใหม่ แล้วสินค้าก็บอกถึงตัวลักษณะของหน้าที่ของมัน ถ้าวิเคราะห์ดูในเชิงของการสื่อความว่า ตรงนี้มันคงมีอะไร มีปัญหาเรื่องนี้ มันมีทางเลือกนี้หรือมีอันนี้มาขายก็จะเป็นเรื่องของ “ตลาด”

พีชาตรี จริงๆ ครับ อย่างผมคิดว่าไม่แน่วันนึง พวก Newsweek ที่เขาสนใจภาพนี้ที่จะเล่าเรื่องของเศรษฐกิจในเมืองไทย ในเมืองหลวง อาจจะ เป็นรูปที่เล่าเรื่องหรือขึ้นปกอะไรอย่างนี้ได้ มันมีโอกาสได้ผมรู้สึกอย่างนั้นนะอะ มันสามารถบ่งบอกอะไรได้มากมายได้เหมือนกัน ในโซนนั้นนะเป็น เรื่องของการเมืองเรื่องของเศรษฐกิจที่เหมือนกับว่าจะไปทางไหน มองในเชิงวิเคราะห์นะอะ มันใช้ได้ โอกาสนะ มันใช้ได้ครับ

พีซัง แต่เรารู้สึกว่ามันเกี่ยวข้องกับสี่เหมือนกันนะ

ลุงอ้อย แต่โทนสีของมันก็ดี ทั้งภาพนะ

พีซัง ดูเกี่ยวข้องกัน

ลุงอ้อย น้ำหนัก

พีฝ่าย ที่พีชาตรีบอกว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องการเมืองเศรษฐกิจ นี่เป็นยังไง

พีชาตรี ก็มันอาจจะไปใช้ได้ในส่วนที่เวลาเขาจะเขียนเรื่องของเศรษฐกิจในประเทศ มันสะท้อนได้ แบบว่าเป็นวิถีชีวิตของบ้านเรา ของคนชายไม่ชนไก่ จริงๆ แล้วไม่รู้ว่าการเมืองทำให้เขาชายไม่ชนไก่ได้ไหมหรือว่า... แต่เขาเองก็สนใจเรื่องการเมืองอยู่ ใช่ไหมอะ

ลุงอ้อย เออ ถ้าข้างหน้านั้นเป็นอภิสิทธิ์นี่พูดได้เลยนะ (หัวเราะ) ตก ต้องมาชายไม่ชนไก่

Hatch-U เป็นทักษิณด้วยนะสีแดง

พีชาตรี มันสะท้อนให้เห็นว่าจะบริหารประเทศยังไง

ลุงอ้อย อันนี้เราก็พูดกันสนุกๆ นะ

พีชาตรี เขาอาจจะไปใช้ว่า เออ ภาพนี้สะท้อนให้เห็นเรื่องของการบริหารประเทศของรัฐบาลชุดนี้รีเปลา ว่าแพคเตอร์ของมันมีโอกาสที่จะไปใช้ได้ ผมมองอย่างนั้นนะอะ

เต้ ถ้าเป็นภาพหน้าปกอาจจะขึ้นหัวว่า “ชะตากรรมเมืองไทยปี 53” อะไรอย่างนี้

พีชาตรี ได้ฮะ

ที ต้องมานั่งชายไม่ชนไก่

นิว ประมาณนั้น

พีฝ่าย ก็อาจจะเชื่อมโยงตรงที่ว่า ไอ้ไม่ชนไก่อาจจะเป็นเรื่องของเศรษฐกิจระดับ...บางทีเขาอาจจะอ่านเรื่องของเศรษฐกิจระดับชาติ ระดับโลกซึ่งมันจะเป็น...

พีชาตรี ใช่ๆ

ลุงอ้อย กำลังดูเรื่องของดัชนีหุ้นในขณะที่ชายไม่ชนไก่ (หัวเราะ)

เต้ การที่เขาถ่ายไม่เห็นตัวหนังสือ รายละเอียดในภาพนี้ก็เหมือนกันนะอะ มันเหมือนกับคนดูมันก็ “เฮ้ย มันดูเรื่องอะไรอยู่วะ” ก็คิดไปได้หมดอย่างเมื่อกี้เราก็คิดได้หมดว่าเขาอาจจะดูการเมืองก็ได้ ดูเศรษฐกิจก็ได้ การที่ถ่ายอย่างนี้ก็โอเคนะครับ เพราะถ้าเกิดถ่ายเห็นหน้านายกก็คือก็คิดได้อย่างเดียว

ลุงอ้อย มันก็ดีไปเลยว่าการปกครอง

เต้ ใช่

พีชาตรี นี่มันเป็นแค่เศรษฐกิจบนถนนใช้ใหม่ ระดับเรียกว่าล่างมาก มันสะท้อนได้ มีโอกาสที่จะขายได้เหมือนกันนะรูปภาพ ถ้าสมมติว่ารูปนี้พีริฟิกก็พีริฟิกเออ มันไม่จำเป็นว่ามันจะต้องเป็นอย่างที่พูดหรือว่าไม่จำเป็นต้องกล้อฮับริเปลา หรือว่าเป็นกล้อที่เราถ่ายนะ

ลุงอ้อย เอาเรื่องออกมาได้

พีชาตรี ฮะ เอาเรื่องออกมาได้อย่างนี้นะอะ

เต้ คอนเฟิร์ม

พีชาตรี ฮะ

พี่ฝ่าย “รอคอย” อีกเหมือนกัน คนนั้นก็คือพี่ที่เขาคอยจับเชือก ยืนรอผู้โดยสารเต็มแล้วก็พร้อมที่จะไป ก็คือรอคอย ส่วนนางแบบคนนี้นะก็รอคอยว่า “เฮ้ เมื่อไหร่เรือจะออก”

พี่ชาติรี หรือว่าเมื่อไหร่แฟนฉันจะมาทันเวลาซะทีอย่างนี้ได้เหมือนกัน

ลุงอ้อย หรือจะบอกว่า “เฮ้ย สักทีซิ จะมาทันแล้ว” (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง นางแบบว่าไงคะ

พี่จำ เหมือนกำลังดูนกอยู่ มันชอบเดินอยู่ คือตอนไปมันมีนกพิราบตัวหนึ่งที่มันบินมาในเรือแล้วแบบ ก็คุยกับฝ่ายว่าสงสัยมันขึ้นกี่ยิบิน (หัวเราะ)

พี่เบต มันก็เลยเกาะเรือไปนะเธอ

พี่จำ ใช่ ก็เลยลุ้นว่ามันจะเดินกลับมามบนเรืออีกรึเปล่า

เต้ แต่จริงๆ แล้วกำลังแอบเหล่ผู้ชายคนนั้นอยู่รีเปล่า

พี่ชาติรี (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อ้าว จริงหรือ เรานี (หัวเราะ)

เต้ ฮือตๆ

ปาน นักท่องเที่ยววีรเปล่า

ลุงอ้อย นักท่องเที่ยวๆ

ปาน นักท่องเที่ยวหน้าคล้ายๆ ลุงอ้อยนะ

นิว คล้ายมากเลย

ลุงอ้อย (หัวเราะ) อันนี้ยังเป็นรูปของฝ้ายไซ้ไหม

พีต้อม รูปที่สามของฝ้าย

ลุงอ้อย อ้อ

นิว รู้สึกว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างสีขาวกับสีขาวอยู่ด้วย

ลุงอ้อย มีความรู้สึกบางอย่างใช่ไหม

นิว แต่แบบไม่เหมือนเดิมอะ

พีแนน อารมณ์ไม่เหมือนเมื่อกี้เลย เหมือนต่างคนต่างรอ รีเปล่า

พีชาตรี ผมรู้สึกว่าเขาต้องการความช่วยเหลือ

พีแนน ต่างคนต่างต้องการคนอื่น ไม่ใช่คนนี้

พีชาตรี (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แต่อันนี้ หมายความว่าที่เห็นนี้ เรารู้สึกเหมือนกันเลย คือเหมือนกับกำลังรออะไรสักอย่าง

นิว รอเจ้าของ

ลุงอ้อย บางทีมันรอโทรศัพท์ก็ได้นะ (หัวเราะ) อยู่ตรงนั้น เมื่อไหร่จะโทรมาสักที เอ้า เมื่อกี้ฝ้ายยังไม่ได้อธิบายอันนี้

พีฝ้าย อย่างที่พีแนนและลุงอ้อยบอก เหมือนต่างคนต่างรออะไรสักอย่าง

ลุงอ้อย โอเค แมสเสจสื่อสารได้นะ

โพน

พี่ต้อม ของโพน

พี่แปด ไอ้โห สาวๆ มา

พี่ชาตรี โพน อธิบายหน่อย ชัดเจนนะ

โพน ก็คืออย่างแรกที่ผมไปเลยนะ ก็คือเห็นว่ามันแบบคนวุ่นวายมากเลย ครับการลงท่าเรือ ต้องดูทั้ง 3 รูปพร้อมกัน ก็คือดูที่ภาพนี่อย่างคนที่... ภาพ นี้ก็ได้ครับ ก็คือคิดว่าแบบเมืองไทยเป็นสยามเมืองยิ้ม มันคงไม่มีอีกแล้วผม ว่า เพราะต่างคนต่างก็เดินไม่สนใจ หน้าคิ้วขมวด อย่างรูปโทรศัพท์จะเห็น ว่าคนหันหลังให้กัน ขนาดคุยโทรศัพท์หน้าตายังไปเลยนะ ยังเครียดเลย คือ สยามเมืองยิ้มคงไม่มีแล้ว

พี่ชาตรี อ้อ

โพน คือมีก็แบบ เดินมาก็แบบต่างคนต่างหันหลังแบบไม่ได้สนใจกันนะอะ ต่างคนต่างคิดเรื่องของตัวเอง

ลุงอ้อย ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างทำอย่างนี้นะหรือ

โพน คือว่าเดี๋ยวนี้เป็นอย่างนี้แล้ว

ลุงอ้อย เป็นส่วนตัวไปหมดเลยใช้ไหม ก็เราเห็นด้วยนะกับความรู้สึกที่มัน ต่างคนต่างอยู่นะ เรื่องเป็นส่วนตัว

โพน เพราะว่าขนาดไปนอกเมืองอะไรอย่างนี้ ยังดูวุ่นวายๆ

พี่ชาตรี ครับ

โพน เจียบเลย

ลุงอ้อย ใครมีคอมเมนต์

พี่แนน ด้วยสถานที่ด้วยที่มันเป็นตลาด เป็นแหล่งทำมาหากินของคนทีไป เป็นเรื่องของเวลา

นิว ก็เลยสื่อให้เห็นความเครียด

พี่แนน ทุกคนดูมีเป้าหมายของตัวเอง ที่จะอยู่กับตัวเองโลกของตัวเอง แต่ ว่าสังคมเดี๋ยวนีมันเปลี่ยนไป

นิว หรือว่ารีบ กังวล

ลุงอ้อย ความเป็นส่วนตัวสูง อันนี้เห็นด้วย

นิว

นิว อันนี้ไม่เกี่ยวกันเลย ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ก็อันนี้ไปซื้อนมเย็น ร้านเขา แปกดีแขวนอะไรเยอะไปหมดเลย ก็คนขายก็ดูอารมณ์ดีดูมีความสุขกับงานของเขา

พี่แนน ต่างจากรูปเมื่อกี้เลยเนอะ รูปเมื่อกี้เขาทำหน้าเครียดๆ แต่รูปนี้ก็ดูยิ้มแย้ม

นิว พอบอกว่าถ่ายรูปนะ เขาก็บอกว่าถ่ายเลยๆ คือถ่ายแล้วดูรูปนี้แล้วรู้สึกดี ดูแล้วไม่เครียด ดูเป็นคนที่มีความสุขกับชีวิตดี ส่วนวิถีชีวิตก็ดูไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ก็ธรรมดาเห็นได้ทั่วไป

ลุงอ้อย ขายอะไรนะ

นิว กาแฟขง

Hatch-U เขาเป็นทหารมาก่อนรีเปล่า

พี่แบด เป็นทหารมาดแมนแล้วก็มาขงกาแฟ

พี่ชาติรี เขาคงหาจุดขายของตัวเองเนอะ ด้วยเนอะจุดเย็น

ลุงอ้อย เออ อันนี้เป็นอันหนึ่งที่เราก็มักไม่เคยเห็นมาก่อน เขาก็มีครีเอทีฟนะในเรื่องของตัวสร้างจุดขายด้วยเอาภาชนะ ตอนแรกดูก็นึกว่าเป็นสินค้าของร้านนั้น เออ แต่พออธิบายว่าเขาเอาอันนี้มาเป็นภาชนะในการใส่กาแฟเอาอันนี้มาเป็นจุดขาย พอพูดอย่างนี้ขึ้นมาเรารู้สึกได้ว่า เออ เพราะว่าเขามีอะไรที่สร้างสรรค์รีเปล่าเขาถึงยิ้ม เขาถึงเป็นคนอารมณ์ดีได้นะ โดยทั่วไปในเมืองที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของการสร้างสรรค์หรือศิลปะ เราก็มักเจออารมณ์คนประมาณอย่างนั้นคือไม่ค่อยเครียด เหมือนเราไปอิตาลี ทำไม้ขีดเล่น อาจเป็นอยู่ในบรรยากาศของความคิดสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์นี้ไม่ได้ต้องแปลว่าต้องเป็นศิลปะอย่างเดียวนะ อาจจะเป็นอะไรบางอย่างที่ไม่รู้ละ แล้วเราก็มักเจออารมณ์คนอย่าง บางที่เราเดินผ่านไปก็แบบยิ้มแบบจากมุมมาเลย มาจากประเทศไทย (หัวเราะ) แต่ว่ามันเป็นคนอารมณ์ดีนะ

พี่ซัง สนใจอีกอย่างนึงคือรู้สึกว่าเป็นแสดงว่าเขาต้องชอบกับงาน อาชีพที่ทำอยู่ เหมือนเขาเลือกที่จะทำแล้ว เขาถึงสามารถที่จะสร้างสรรค์หรืออะไรออก

มาได้ คุมีความสุขแบบคงไม่ได้ถูกบังคับว่าให้มาทำอาชีพนี้ เขาคงเลือกแล้ว

พี่แนน แต่อีกใจนึงเขาอยากจะเป็นทหารด้วยรีเปลา (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อันนี้เรารู้สึกนะ ถ้าดูเสื้อก่อนข้างที่จะแรงในเรื่องของสัญลักษณ์ เรื่องของทหารใช้ไหม รู้สึกในโทนอารมณ์แบบนั้น ถึงเขาไม่ใช่ทหาร เหมือนเราเห็นคนงานใส่เสื้อทหารเดินมา มันก็อดไม่ได้ที่จะมีความรู้สึก ว่า ไอ้เนี่ยมัน เป็นเรื่องของอะไรที่มันแรงนะ ประเด็นเสื้อทหารนะ มันมีบทบาทในรูป พอสสมควร

นิว ทหารใจดีรักประชาชน

ลุงอ้อย ดูนะ เราจะเห็นว่า มีพูดกัน ในจุดที่ 1.อารมณ์ของคนคนนั้นใช้ไหม อารมณ์ดี 2.สิ่งของที่มีมันห้อยอยู่ข้างหน้ามันถูกพูดถึงแล้วก็เสื่อนะ เพราะ ฉะนั้นความที่มันโดดเด่นที่เอามาถูกพูดก็มี 3 อันเท่าที่จับได้

นิว ตรงมุมขวาบนจะมีธง ไม่แน่ใจว่าธงชาติรีเปลา

ลุงอ้อย เผลอว่ามันไม่เห็นอยู่ในนี้

พี่หนิง ถ้าเห็นธงด้วยนี่ชัดเลยนะ

นิว มีสัญลักษณ์เยอะมากเลย

ลุงอ้อย เออ อาจจะเป็น เอ้ ฝรั่งเศสรีเปลา นักท่องเที่ยวมาขายรีเปลา (หัวเราะ)

นิว นักท่องเที่ยว

พี่หนิง พวกเราเป็นนักท่องเที่ยวมากเลยวันนี้

ลุงอ้อย โอโห อันนี้ก็มี

นิว ตรงที่เก็บเงินค่าโดยสารค่าขึ้นเรือ ตอนถ่ายก็รู้สึกว่าจะอยากถ่ายคนที่เก็บเงินเพราะรู้สึกว่าน่าจะมียะไรสักอย่างที่น่าสนใจให้ถ่าย แต่ก็มาสะดุดกับคนนี่ที่เขาไหว้คนเก็บเงินด้วย

พี่ชาติรี เขาอยากนั่งเรือฟรีรีเปลา

นิว นิวรู้สึกว่า เขาอาจจะไม่ได้จ่ายเงินรีเปลา อะไรสักอย่างนึง ไม่เชิงรู้จักกันแต่คือแบบหลังจากนี้ก็คือเดินผ่านไป แต่ก็ไม่รู้ว่าจะยังไง

เต้ เขาเป็นแม่ลูกกันรีเปลา

พี่ชาติรี เขาเป็นคนข้างบ้านกันรีเปลา

นิว ก็เลยว่ามันแปลกดี

ลุงอ้อย เราเจอสัญลักษณ์อันนี้เราตีความไปต่างๆ นานาเลยนะ

พี่แนน มันหายากมากที่จะ...

พี่ชาติรี ขอผมนั่งเรือฟรีได้ไหม หรือไม่ก็ เอ้ เขามีการเมืองรีเปล่าวะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ก็มีมุมให้คิดเนอะ ดูการแต่งตัวแล้วก็สิ่งที่ติดตัวเขาอยู่ก็เหมือนกันกำลังจะไปไหนนะ ลักษณะของกระเป๋าใช้ใหม่ มันก็แบบเหมือนจะไปไหนแต่ขณะเดียวกันมันก็จะมิกิริยาที่กำลังไหว้ หรือขอโทษวะ

พี่ชาติรี เออ

นิว จังหวะแบบ

พี่แนน พอดีมากเลยเนอะ

นิว หรือว่าพอทอนเงินให้แล้วขอบคุณอย่างนี้มั้ง

ลุงอ้อย แต่เราก็ไม่ได้เห็นใช้ใหม่ ไม่ได้เห็นกิริยาของเขาว่าเขาทำอะไรใช้ใหม่

นิว ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ นะคะ ก็คือไหว้แล้วก็เดินผ่านไป

พี่ชาติรี เหมือนกับว่า เอ๊ะ! เขา 2 คนนี้คุ้นเคยกันดีแค่นั้นหรือยังไรเปล่า ก็เป็นไปได้อย่าง

ลุงอ้อย แต่อันนี้ก็เห็นเรื่องของวัฒนธรรมได้นะ สำหรับรูปนี้

พี่ชาติรี เขาไหว้สวยด้วยนะ

พี่ซัง ตอนที่ดูเว็บแรกจะรู้สึกสะเทือนอารมณ์ รู้สึกถึงความต่างศักดิ์อะไรสักอย่าง ถ้าดูแล้วเหมือน 2 คนนี้เขาไม่ได้อยู่ในศักดิ์ในอะไรก็ไม่รู้ที่ทำให้เรารู้สึกว่าต่างกันมาก ถึงต้องยกมือไหว้เพราะว่าโดยบริบทแล้วก็คือการรับบริการหรืออะไรอย่างเนี่ย ก็จ่ายกันด้วยเงินแล้วก็จบกันไป แต่ที่นั่นมันมีการยกมือไหว้มันก็เลยรู้สึกว่ามันสะท้อนความแตกต่างของคนนะ

ลุงอ้อย อีกอย่างหนึ่งที่โดยส่วนตัวที่มองนะ ไอ้ตัวทำงานตัวนี้ เขาไม่มีห้องทำงาน ของทุกอย่างเขาอยู่รอบโต๊ะหมดเลย (หัวเราะ)

พี่ฝ่าย พอถึงเที่ยงปั๊บเขาก็จะเอาข้าวมานั่งกินตรงที่เก็บตังค์เลยนะ คือนั่งกินไปแล้วก็ทอนตังค์ไป

ลุงอ้อย ทุกอย่างที่ตรงนี้เลยใช้ใหม่ ทุกอย่างบนโต๊ะนะ

พี่แนน เหมือนออฟฟิศของเขาเอง

Hatch-U แล้วเขาเข้าห้องน้ำยังง้อะ

พี่หญิง แล้วเขามียูนิฟอร์มด้วยนะ แบบว่าคนเก็บตังค์

พี่ชาติรี หรือว่าเขาอาจจะค่าผู้ชายคนนี้ได้ แล้วผู้ชายคนนี้ขอโทษเขา

พี่จำ ผู้ชายคนนี้เขาอาจจะมีแบงค์ 500 ก็ได้แล้วผู้หญิงเขาอาจจะขี้เกียจ

ทอน

ลุงอ้อย นะ (หัวเราะ) เออ จินตนาการต่อ

พี่ชาติรี เอาละ เราก็ต้องค้นหากันต่อไป (หัวเราะ)

(composition / องค์ประกอบภาพ)

ลุงอ้อย อันนี้ก็คอมโพสิชั่นสวยเนอะ

นิว ก็เป็นคนป่าทำขายด้วย

พี่ชาติรี สังเกตว่าสีของร่มจะมีอิทธิพลต่ออันนี้ด้วยอะ

ลุงอ้อย ช่างหน้าเนอะ

พี่ชาติรี ครีบ

พี่แนน เลือกถ่ายเพราะว่าจุดสีของร่มเลยรีเปล่าหรือว่า...

นิว ตอนถ่ายรูปนั้นมันมาทีหลัง ตอนแรกจะถ่ายคนป่าก่อนแล้วพอหันไปเห็นร่ม ก็คิดว่าร่มสวยดีน่าจะเอามาเป็นองค์ประกอบที่ดีก็เลยเอามาให้ติดรั่มด้วย

พี่ชาติรี ไซ้ใหม่ เรา รู้สึกว่าอยากกินถั่วเนาะ

นิว จริงๆ มีป่าที่เขาขายข้าวโพดด้วย แต่ตอนที่เข้าไปถ่าย เขาก็บอกว่าถ่ายแต่คนที่ขายกล้วยดีกว่า เขาก็เลยเดินออกไปนอกเฟรม เขาบอกว่าไม่อยากให้ตัวเขาอยู่ในรูปค่ะ คือตอนไปถ่ายเขาก็ไม่ได้อะไร

พี่ชาติรี อันนี้เป็นเรื่องที่เราจะพบเจอบ่อยๆ ถ้าเราถ่ายรูปนะ

นิว คนที่ขายกล้วยนี่คือเขาไม่สนใจเลยนะที่มีคนมาถ่ายรูปเขา เขาจดจ่อกับการเสียบไม้แล้วก็ปิ้งกล้วยของเขา ไม่ว่าทำอะไร เหมือนกับเขาไม่ได้สังเกตว่ามีนิวไปถ่ายอยู่ ก็ทำกิจวัตรกล้วยปิ้งของเขาปกติ

พี่ชาติรี แต่จริงๆ แล้วผมว่าไม่ได้ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก ถ้าเขาแฮปปี้ให้เราถ่ายเนอะ ไม่ว่าเขาจะยังงี้ก็ตาม เขายิ้มแล้วไม่ได้ตำราเนาะ

ลุงอ้อย เรื่องราวก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีโดดเด่นอะไรนัก แต่รูปนี้ตัวที่มันทำงานเด่นมากก็คือสีแดง ซึ่งให้อิทธิพลมาคลุมกล้วยปิ้งกล้วย เป็นเรื่องสีที่ทำงานของมันแบบคลุมทั้งภาพ

พี่แนน รู้สึกว่าเมืองไทย อันนี้แสดงความร้อน แดดเที่ยงแล้วก็รั่มนี้ก็แบบโอ้โฮ แสงแดดเต็มที่ ร้อนเต็มที่

ลุงอ้อย เออ ไซ้ ความร้อน ช่างหลังแบ็คกราวด์นี่เบลอเลยนะ ดูโอเวอร์เลยแรง ก็เลยมาเสริมไอ้สีแดงนี้

พี่ชาติรี ไซ้

นิว ภาวะโลกร้อน

เต้ ใครเอาแสงมายิงรีเปล่า (หัวเราะ)

ปาน

ปาน อยากให้เอียงคอมอง

พี่แบด อ้อ อยากให้เอียงคอมอง (หัวเราะ)

ปาน ไม่ใช่ค่ะ ยังไม่ได้หมუნ ก็ยกแอปเปิ้ลตั้งขึ้นได้ไหมค่ะ (หัวเราะ)

เต้ จอมันหมუნได้นิ เอ๊ะ! ได้รีเปลา

ปาน ดูอันไหนก่อนก็ได้ล่ะค่ะ อันนี้เป็น

เต้ หน้าเหมือนสนธิเลย (หัวเราะ)

พี่ชาติรี ไซ้ๆ

พี่แนน มองยังงี้ก็เหมือน ใส่ว่านตาด้วย

นิว สนธิกำลังอ่านหนังสือพิมพ์

เต้ เหมือนกำลังนั่งดูหุ่นอยู่ (หัวเราะ) แต่มันดูเป็นวัฒนธรรมของต่างประเทศมากเกินไปนะ มานั่งชี้แล้วอ่านหนังสือพิมพ์

พี่ชาติรี แต่เป็นหนังสือพิมพ์แบบจีนไซ้ไหมอะ

นิว แล้วไม่ใช่เมืองไทยหรือ

เต้ เมืองไทยนะ ขณะนั่งชี้แล้วอ่านหนังสือพิมพ์กันหรือ คนไทยเขาไม่ทำกัน คนไทยไม่ค่อยทำกัน

ปาน เดินไปตอนแรกเห็นคุณลุง แล้วก็เดินผ่านไปแล้วคอนหันกลับมาถ่ายก็คิดว่าลุงเขาอ่านหนังสือพิมพ์จีนแล้วก็ดูเขาสงบ เรียบง่าย ดูสบายๆ แบบบាយวันอาทิตย์ คงไม่ใช่การเมืองมั่ง

พี่ชาติรี เขาขายของอยู่แถวนั้นรีเปลา หรือว่ายังงี้

ปาน เขาไม่ได้ขาย ไม่น่าขาย

พี่แนน เป็นนักท่องเที่ยวนะหรอ มานั่งอ่านหนังสือพิมพ์

พี่ชาติรี หรือว่าเป็นเจ้าของร้าน

ปาน ร้านแว่นตา

พี่ชาติรี เจ้าของร้านแว่นตารีเปลา

ปาน คือเขานั่ง

พี่ชาติรี คือเขาจะโฆษณาแว่นตารีเปลา (หัวเราะ) ว่าแว่นตานี้่านหนังสือ

ได้ดีมากอะไรอย่างนี้รีเปล่า

พีแบค แล้วปกตินี้อาจจะเป็นบ้านเขารีเปล่า

พีฝ้าย อืม เราก็สงสัยคล้ายๆ พีแบค ทำไมไม่กลับบ้าน ไม่ไปอยู่ที่บ้าน

นิว นี่บ้านเขารีเปล่า

พีแบค มันคงเหมือนกับว่าถ้าเราไปอยู่ต่างประเทศแล้วถ้าเราได้เจอหนังสือภาษาไทย เราคงนั่งอ่านแบบอยากอ่าน

พีชาตรี อ้าว แล้วถ้าอย่างนั้นคุณจะไปทำไม

พีแบค ก็เหมือนคุณลุงเขาอาจจะแบบข้ามน้ำข้ามแผ่นดินมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ มาแก่ที่นี้แล้วก็นึกถึงบ้านอะไรอย่างเนี่ย

ลุงอ้อย อันนี้สำหรับเราแล้วเราดู โดยสีนะมันก็อยู่ในโทนเดียวกันอะนะ (contrast / ความแตกต่างระหว่างความสว่างและความมืด) แสงก็ไม่มีคอนทราสต์สูง ก็นุ่มๆ นะ

พีชาตรี ก็ปรับได้

ลุงอ้อย ้วยคนก็ไม่แรง แต่ว่าอันนี้ที่มีความรู้สึกถึงความต่างกัน ในรูปนะ คือวัยของผู้ชายคนนี้ก็กับสไตล์ของแบ็คกราวด์นะสไตล์มันดูสมัยใหม่นะ แต่ว่าลุงแกก็เป็นคนที่มีอายุแล้วก็ความต่าง แต่ไม่ได้หมายความว่าความต่างแล้วมันเสียนะ

พีชาตรี อืม

ลุงอ้อย มันก็อยู่ด้วยกันตามเงื่อนไขของมันแหละ จะมานั่งตรงนั้น ก็อยู่ตรงนั้นแหละ แต่ว่าตอนที่เรajibเอาโมเมนต์หรือเอาภาพนั้นออกมา ก็คงมีเรื่องที่ปรากฏในภาพก็คือเช่นเรื่องของสีใช้ไหม ก็นุ่มๆ เย็นๆ ไม่แรง แล้ววัยก็คงไม่แรง

พีชาตรี แทนที่มันจะเป็นประตูบานเพ็ชร์ไม้เก่าๆ

ลุงอ้อย เออ อันนั้นก็ดูเหมือนกับบ้านแกใช้ไหม แต่อันนี้มันอาจจะเป็นของแกแหละ

พีชาตรี เจ้าของร้านแหละ

ลุงอ้อย เออ แต่ว่าด้วยสไตล์ของมันมีความต่างของวัย ของสไตล์อยู่

พีชาตรี เราไม่เชื่อเขาหรอก เราต้องตามไปถึงบ้านเขา เราไม่เชื่อ (หัวเราะ) เป็นไปไม่ได้ หรือจะเป็นโฆษณาแวนตาอั้นนั้น

พีซัง สิ่งแวดล้อมอยู่กับคนละสมัย อันนี้ก็หมวกแก๊ป นี่ก็ถุงเซเว่นอีเลฟเว่น

พีแบค จริงๆ เปิดหมวก

ลุงอ้อย ก็คงเป็นบ้านเขาแหละ เพราะว่าทำเปล่า มันเป็นเรื่องยืนยันว่าไม่ได้มาแล้ว ก็มานั่ง

ปาน นั่งเฉยๆ ก็เห็นเขานั่งอยู่เฉยๆ

ลุงอ้อย สีก็เย็นๆ

ปาน มีเงาสะท้อนด้วย ดูมีมิติ

ลุงอ้อย อันนี้รูปแรกด้วยใช้ไหม

ปาน มีดอกไม้ในตะกร้า คือเดี๋ยวนี้เราจะไม่ค่อยเห็นดอกไม้ห่อใบตองคะ เดี่ยวนี้ห่อพลาสติก เลย์รู้สึกแปลกดี

พีชาตรี ต้องไปที่ปากคลองตลาด ยังมีอยู่บ้าง แต่น้อย เป็นกระดาษชิ้นส่วนใหญ่

ลุงอ้อย แต่ส่วนใหญ่เราจะเห็นใบตองห่อดอกไม้

นิว ดอกไม้ห่อใบตอง

ลุงอ้อย เมื่อกี้เขาบอกเราจะไม่ค่อยได้เห็น ดอกไม้ห่อใบตอง (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง ดอกไม้ที่ห่อด้วยใบตอง

ลุงอ้อย ก็ข้ามบางคำไปนะ (หัวเราะ)

แป้ง ลุงเล่นมุกด้วย (หัวเราะ)

พี่ซัง แต่มันดูนุ่มนวลดีนะ ตรงที่ของป่านมันเบลออๆ เข้ากับความเป็นดอกไม้ดี

ลุงอ้อย รูปแรกก็นุ่มนะ สงสัยมันจะนุ่มไปเหมือนคาแรคเตอร์ของคนถ่าย (หัวเราะ)

พี่ชาตรี ไข่ อาจจะป่วนหวานๆ นะ

ลุงอ้อย เอ้าลองดูรูปต่อไป

เต้ ถ้าหวานก็ใช่เลย (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง มันหวานธรรมชาติ

พี่ชาตรี แล้วเขากำลังทำอะไร

ป่าน เขาเงินค่ะ

พี่ชาตรี เคี้ยวหมาก

ป่าน คือว่าตอนแรกนะหนูผ่าน แล้วหันไปสบตาคุณยาย คุณยายเขาบอกว่าดอกไม้ไหมลูก

พี่ชาตรี อ้อ

ป่าน แล้วหนูก็เดินไป กำลังหลงๆ อยู่แล้วคุณยายก็มานั่งลงตรงนั้น เราก็ควักกล่องขึ้นมาจะถ่าย แล้วคุณยายก็หันไป ทุกคนเขาก็จะแบบ เอ้า ยายหันไปเร็วขามาถ่ายสารคดีกัน เราก็แบบนิ่งๆ ค่อยๆ ถ่ายไปก็... แล้วก็ถ่ายแล้วก็คุยกับคุณยายนิดนึงว่ามาจากไหน แล้วก็เนียนๆ ไป มาจากไหน เออ มาทำอะไร คุณยายเขาก็มาไกลเหมือนกัน ดอกไม้เป็นดอกกุหลาบหนูเอามาจากสวนของหลานชาย ก็มาไกล ทำไมเขาต้องมาขายถึงตรงนี้ด้วย เราไปเราจะเห็นคนชราเยอะมาก แต่ว่าส่วนมากคนที่มียอายุเขาจะขายของแบบโบราณนิดนึง แบบว่าอะไรแปลกๆ

พี่ชาตรี อันนี้คือน่าจะเป็นจุดเด่นของตลาดนนท์ ทำน้ำนันทน์ เป็นอย่างนี้

นะฮะ ยิ่งถ้าช่วงมะม่วงก็จะแบกข้ามเรือกันมา แยกกระเจาด

ลุงอ้อย อารมณ์แบบเจ้าของสวนมาเอง

พีชาตรี ใช่เลยฮะ

ป่าน คุณยายตาไม่ค่อยดีด้วยนะค่ะ ตาสีขาวๆ เป็นฝ้าๆ

นิว เป็นต้อ

ป่าน ใช่ๆ เออ คนแก่ต้องมาทำอะไรอย่าง สมัยเนี่ย เห็นหน้าไม่ชัดเพราะว่าเขิน คุณยายหันมาพอดี แล้วก็ถึงแม้คุณยายเขาจะไม่สวยแต่ก็ดอกไม้คุณยายเขาก็ยังสวย ก็อยากให้มองอะไรเออะๆ ว่าแบบถึงแม้มันจะไม่สวยงามแต่มันก็มีแบบยังไงความงามมันก็อยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง

พีชาตรี อืม

ลุงอ้อย เอ้า มีใครจะคอมเมนต์อะไรไหม หรือแสดงความเห็นอะไรไหม

ลุงอ้อย สำหรับเราก็เห็นถึงอิริยาบถเท่านั้นเองนะ

พีชาตรี เอาหน่อยไหมแป้ง

แป้ง อ้อ สีมันก็ไปด้วยกันด้วยนะค่ะ

พีชาตรี อืม

ลุงอ้อย โทนเดียวกัน

พีชาตรี แล้วคุณยายกับกางเกงยีนส์ข้างหลังนั้น ไปด้วยกันไหมนะ (หัวเราะ)
ก็เป็นอะไรที่บ่งบอกเหมือนกันนะ มันก็ต้องมี ก็ต้องอยู่ด้วยกันให้ได้

ลุงอ้อย แต่ในเรื่องโทนสี มันไปด้วยกันของมัน

เต้ มี 3 จุดที่เห็น เฮดโทน ผมว่าสีมันออกโทนซีตๆ ฮะ มีผ้าคลุมสีฟ้ากับเสื้อยายที่เห็น กับกะละมังนี้แหละ

ลุงอ้อย ที่เห็นสีชัดเจนใช่ไหม

เต้ มันจะเห็นเด่นออกมา

พีหญิง ถ้ามองไกลๆ จะเห็นป้ายสีเหลืองๆ นี่เด่นมาก

พีชาตรี ต่อกไป

เต๋

เต๋ มองต่ำ

พีแบด มิน่าละ นั่งอยู่บนเรือนั่งคือขมวด

พีต้อม รูปไหนก่อนดี

เต๋ อันไหนก่อนก็ได้ มันเป็นชุดเดียวกัน

ปาน งานแสดงรองเท้า

เต๋ ก็ใช่ คือต้องการจะถ่ายรองเท้าเพราะความรู้สึกของผมนี่คือ รองเท้ามัน บ่งบอกถึงสถานะของคนคนนั้นว่าเป็นยังไง ทั้งด้านสถานะการเงิน สถานะด้านอาชีพทุกๆ อย่าง สไตส์การแต่งตัวของเขา

พีชาตรี อืม

พีแนน บอกไว้อย่างนี้นะเธอ

เต๋ ลองดูหลายๆ รูปก็ได้

พีแนน อันนี้ก็จะเป็นวัยรุ่นหน่อยใช้ไหมคะ

พีหญิง จริงๆ แล้วเป็นยาย (หัวเราะ)

พีแนน ดูเปรี้ยวๆ เนอะ

พีหญิง เต๋ยวนี่วัดกันที่รองเท้า

แป้ง แต่เราใส่ฟองน้ำนะ

ลุงอ้อย เออ ก็ไม่เห็นเรื่องรสนิยมนะ รสนิยม แล้วก็เรื่องชอบไม่ชอบอะไร

เต้ ความนิยมในรูป

พี่ชาติรี นั่งไขว่ห้างรีเปล่ารูปนี้

นิว แต่มันเหมือนไม่ได้ถ่ายที่ตลาดเลยนะ เหมือนถ่ายที่ห้างสรรพสินค้า

เต้ อ้อ อันนี้อารมณ์ตอนถ่ายอยากให้มันเหมือน คือไปถ่ายแล้วตลาดความรู้สึกเป็นเมืองไทยแหละ แต่ที่ต้องการถ่ายให้มันตรงข้ามใจ ให้เหมือนกับไม่ใช่เมืองไทย

พี่ชาติรี นี่คิดเฟรมไว้ก่อนแล้วใช่ไหม

เต้ เฟรม หมายถึงว่า

ลุงอ้อย คอมโพสิชั่น

เต้ อ้อ ถ้าเอาจริงๆ ก็คือจะมองไว้ก่อน มองไว้แล้วก็กำหนดพวกหน้ากล้อง แล้วก็ยกขึ้นไปแล้วก็ถ่าย ตอนถ่ายมันก็คงเป็นจังหวะด้วย

พี่ชาติรี อืม

เต้ คงไม่ได้ทุกรูปที่จัด อย่างอันนี้จัด แต่คงไม่ทุกรูปนะที่จัด คงเป็นความบังเอิญอย่างที่ว่าพี่ชาติรีบอกว่ารูปถ่ายก็ต้องมีความบังเอิญบ้าง

ลุงอ้อย จัดนี้หมายถึงจัดท่าเขาใช่ไหม

เต้ ไม่ใช่ซะ เราจัดองค์ประกอบ เลือกมุมถ่ายแล้วก็กำหนดในเฟรมภาพว่าเราต้องการให้อะไรอยู่ตรงไหน

นิว แล้วนี่เขารู้ตัวนี่เปล่า อยู่ใกล้มากเลย

เต้ ไม่รู้

พี่ชาติรี คือพี่หมายถึงว่าเต้เวิร์คไว้แล้วหรือยังในหัวเต้ ก่อนที่จะไปทำหรือว่าไปถ่ายอะไรยังไง

เต้ ว่าต้องการถ่ายให้ได้รองเท่านั้นแหละฮะ

พี่ชาติรี อืม

เต้ ตอนแรกไม่ ถ้าเกิดดูในกล้องจะมีรูปอื่นด้วย แต่พอถ่ายไปเรื่อยๆ แล้วมันมี รูปนี้เป็นรูปแรกที่ถ่าย พอถ่ายแล้ว แล้วมอง แล้วเรารู้สึกว่า

ลุงอ้อย เกิดไอดี

เต้ เฮ้ย มองแล้วมันเด่น รองเท้าเด่นแล้วรู้สึกเหมือนกับว่าบ่งบอกว่า

สถานะคนนี้เป็นคนมีตังค์แล้วก็มันเป็นคนทำงานไง คนทำงานเป็นคนมีตังค์ถึงใส่รองเท้าอย่างนี้ เราก็เลยหลังจากข้ามฝั่งไปฝั่งโน้นที่ถ่ายรูปนี้เสร็จก็ถ่ายแต่อย่างนี้

พี่ชาติรี อืม

เต้ อาจจะมีบ้างที่ถ่ายอย่างอื่น

พี่ชาติรี ก็น่าสนใจ

ลุงอ้อย แต่ว่าเราเลือกเป็นขาวดำใช่ไหม

เต้ ใช่ฮะ ขาวดำ เลือกขาวดำแล้วก็ให้คอนทราสต์ให้แสงมันตัดกันจัดๆ อย่างที่บอกคือให้มันดูเหมือนไม่ใช่ภาพถ่ายในเมืองไทย

พี่หนิง เลือกรองเท้าสีดำด้วยรีเปล่า

เต้ มันขาวดำฮะ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นรองเท้าสีดำนะ

พี่ต่อม ปรับให้คอนทราสต์เพิ่มหรือว่าชดเชยการใช้โอเวอร์

เต้ ตอนวัดแสง วัดตรงที่โตนมืดให้แสงอัดโอเวอร์ไป แล้วก็เลือกมุมที่ตรงขาคนกับรองเท้าอะไรพวกนี้ให้มันมี ให้มันออกดำๆ นะเพราะมีบางรูปเหมือนกันที่ถ่ายแล้วโอเวอร์ทั้งพื้นทั้งขาคนด้วย ก็เลยก็มีเหมือนกันครับ

ปาน เขาใส่รองเท้าอย่างนี้มาตลาดหรือ

พี่แบด แต่โฟนกับเต้ก็เข้ากันดีเหมือนกันเนอะ โฟนถ่ายหน้า เต้ถ่ายเท้า (หัวเราะ) ไม่มีใครถ่ายตัวเอง

ลุงอ้อย ถ้าต่อมมาจะถ่ายรูปตัว (หัวเราะ)

เต้ ลองคอมเมนต์ดู

ลุงอ้อย เอานะ โดยรวมแล้วเห็นว่าเป็นการกำหนด หรือมีไอดีที่จะไปจับจ้องนะ คือไอดีก็คือว่าการบอกอะไรต่างๆ ด้วยรองเท้า ไม่ใช่เท่านั้น

เต้ ใช่ รองเท้า

(concentrate / เฟกัสความสนใจ)

ลุงอ้อย คือกางเกงไม่เกี่ยว (หัวเราะ) คือพยายามคอนเซ็นเทรทเรื่องรองเท้า ซึ่งโอเคก็สำหรับลุง ลุงก็คิดว่ามันเป็นไอดีที่มีน้ำหนัก มีคุณภาพของไอดีอันนี้ ที่ทำต่อได้เลยนะหมายถึงว่าถ้าเราคอนเซ็นเทรท เฮ้ย! รองเท้านี้มันบอกภาระกิจ บอกรสนิยม บอกวัย เอ้อ มันจริงๆ มันสามารถที่จะนำเสนอเรื่องเหล่านี้ได้ เหมือนว่าอันนี้เป็นไอดี มีไอดีแล้วก็ไปหาความจริงของ

มัน ซึ่งก่อนหน้านี้จะเห็นว่าไปเห็นตรงนั้น แล้วก็รู้สึกตรงนั้นหรืออาจจะคิดกับสิ่งนั้นก็มีความหลากหลาย แต่อันนี้เหมือนกับว่ามีไอเดียอันนึงแล้วก็เปลี่ยนคน เปลี่ยนตำแหน่งที่ไปแต่ไอเดียยังเป็นอันเดียวกัน แล้วก็เรื่องของแสงเงาก็ สำหรับแสงเงาบางอันรู้สึกว้าว ถ้าสมมติบาลานซ์ระหว่างน้ำหนักเข้มที่สุดอาจจะไม่มี แต่ว่ามีขาวสุด มีสว่างสุดใช่ไหม ก็เลยทำให้รู้สึกว้าวน้ำหนักบาลานซ์ของขาเท่ากับค้ำมันอาจจะน้อยไปนิดนึง แต่ตรงรูปที่เป็นผู้ชายใส่กางเกงนั้นรู้ว่า เออ อันนั้นโอเค

อันนี้ก็เขาไปนิดนึง แต่อันนี้องค์ประกอบดี รู้สึกว่าดีกว่าเพื่อนในทั้งหมดนะ

พีชาตรี คงเป็นเพราะว่ามัน แสงที่ลงกับพื้นได้รายละเอียดจากพื้นด้วยผมว่านะ

เต้ มันมีตูดนะครับ บางทีมันสตรีมโฟโต้ บางทีโฟกัสแต่ตัวแสงไม่ทัน ก็เลยเป็นอย่างนี้

พีซัง ในฐานะคนดู มันทำให้เราคิดต่อ ทำให้เราจินตนาการไปถึงชาคู่นี้ มันเป็นอย่างใจเป็นใคร เขาจะไปไหน เหมือนมันมีเรื่องราวผ่านทำคู่นี้ต่อได้จินตนาการต่อ

ลุงอ้อย แต่รูปเต้ต้องดูหลายรูปนะ เพราะไอเดียมันอันเดียวไง แต่ว่ามีควมว้าวไรตัวของตัวแสดง

เต้ แต่โจทย์ที่ต้องการจริงๆ ก็คือสถานะ แล้วที่เหลือก็...

พีชาตรี อืม ก็มีคอนเซ็ปต์

เต้ แต่เรื่อง ตอนที่ถ่ายเรื่องรู้สึกเขาไปหน่อยก็เลยเอางค์ประกอบมาช่วยมีความรู้สึกว้าวมันเขาไปซะ

พีชาตรี ก็ต้องดูกันไป ก็ถือว่าเป็นมุมมองที่แตกต่างไปอีกแบบนึงจากที่เราไปวันนี้นะฮะ

พีเนน ไม่นึกว่าจะได้เห็นมุมมองนี้ มันแหวกแนว

พีหนิง เต้ก็จะมีพื้นฐานเรื่องการถ่ายรูปอยู่แล้ว

เต้ ใช่ เพราะว่าเราเรียนด้วย ทำงานก็ทำภาพถ่ายด้วยก็อาจจะได้เปรียบ เรียกว่าได้เปรียบ

พีหนิง อาจจะมีย่อลุมมากกว่าหน่อย

ลุงอ้อย มีทักษะมากกว่า ก็ช่วยไม่ได้นะ (หัวเราะ) แต่ว่ามากกว่าหรือน้อยกว่าลู่ว้าไม่ใช่ประเด็นใหญ่ นะ คืออันนี้ที่เราเห็นมันมีอะไรให้เราดูก็คือมันมีประเด็นใช่ไหม หรือมีคอนเซ็ปต์มันมีไอเดียหรืออะไรก็ตามแต่ไม่ใช่ว่าคนอื่นไม่มีความไม่มีเรื่องราวไม่มีอะไรนะ ไม่ใช่ แต่อันนี้ก็เหมือนกับว่าเรา พอมีอันนี้บ๊อบ เขาพอมองไปตรงไหนก็จะมิมองตรง ของพวกเราที่ผ่านมามาอาจจะแบบพอมองตรงนี้ก็เห็นหนึ่งอย่าง ไปตรงนี้ก็เห็นอีกอย่าง

พีชาตรี น่าสนใจตรงที่ว่าเขาก็ไปที่เดียวกับเราไง แต่ที่ผมถามเพราะว่าเฟรมเขาเวิร์คในสมองหรือยัง เขาบอกว่าเกิดขึ้นตอนที่เขามองภาพหลายๆ ภาพที่เขาถ่ายในที่นั้นอะไรอย่างนี้ มันก็เกิด ก็น่าสนใจฮะ แล้วเขาก็นำเสนอออกมาแบบนี้ก็ เออ ในขณะที่พวกเรายังไปถ่ายคุณยายอายุผู้ใหญ่ฮะ

เต้ ตอนแรกที่ผมถ่าย ตอนเริ่มใหม่ก็คือเห็นอะไรก็ถ่ายหมด แต่มันไม่ได้ตรงที่ตอนที่นำเสนอกับอาจารย์ แล้วเขาก็จะถามผมทันทีเลยว่า คุณถ่ายอะไร ทุกครั้งที่ไปเดินถ่าย ผมไปเดินถ่ายแบบนี้เหมือนกันตอนที่ที่แล้ว ก็โดนถามทุกครั้งถ่ายอะไร คุณถ่ายอะไร คุณถ่ายอะไร คือเหมือนกับว่ามันไม่มีโฟกัสในภาพว่าเราอยากจะนำเสนออะไรในภาพ พอหลังจากนั้นก็เลยค่อยๆ พัฒนา หลังจากนั้นพอจะถ่ายรูปอะไรก็อย่างพีชาตรี ก็ต้องคิดว่าจะถ่ายอะไร จะเสนอเรื่องอะไร ก็ตรงนี้ก็เลยเป็นข้อได้เปรียบ

พีชาตรี ครับ เมื่อก่อนก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนทุกคนนั่นแหละตอนเริ่มใหม่ๆ ถ่าย เจออะไรก็ถ่ายหมดแหละ คือผมรู้สึกว้าวในที่สุดแล้ว เต้ก็ต้องพยายามหาบุคลิก ไตเร็กซ์ของตัวเอง ถ้าเราจะเป็นช่างภาพ เราจะต้องไปเติบโตในเส้นทางนี้อีก สมมติว่าถ้าเราไม่ได้ถ่ายมาเพื่อเก็บไว้ดูเองเราต้องการที่จะเติบโตไปในเส้นทาง เรื่องของพาณิชย์ด้วย มันจำเป็นต้องมีเฟรมมีโพสิชั่นนิ่งต่างๆ อยู่ในหัวเราโดยการที่เราเรียนรู้จากสถาบันจากอะไรก็แล้วแต่ หรือบางคนก็เรียนอาร์ตเรียนฟิล์มเรียนอะโรมา มันก็เป็นในอีกมิติหนึ่งฮะ

แป้ว

แป้ง คนนี้คือเขาไม่สนใจขายเลย คือต้องบอกว่าจริงๆ ถ่ายคนนี้เยอะมาก แต่ว่าเขาไม่มองเลย เขาไม่รู้สีกตัวเลย

พี่หญิง เราอยู่ด้านหลังรีเปลา

แป้ง ด้านหน้าด้วย เราก็เดินอ้อมไปข้างหลังคือเขาเล่นเกมอยู่ (หัวเราะ) คือเดินเข้าไปใกล้เขามากจนเห็นว่าในมือเขาคอะไรอยู่

พี่แนน เขาไม่สนใจ

พี่ชาติรี อันนี้ก็ด้วยเหมือนกัน รู้สึกว่าเป็นภาพที่น่าจะเป็นไปอยู่ในเรื่องราวของเศรษฐกิจได้เหมือนกัน ในเรื่องของธุรกิจเรื่องมือถือ โฆษณามือถือนะ เรื่องของทิศทางเศรษฐกิจ ภาวะการบ้านการเมืองต่างๆ วิถีชีวิตที่มัน อารยะ หนึ่งที่เราสามารถเข้าไปอยู่ในนั้นได้เหมือนกัน รู้สึกนะ

พี่ซิง แต่มันน่าสนใจนะ ว่าพอถึงเวลาถ่ายคนเราก็จะมองแต่ด้านหน้า ไซ้ปะ เราก็จะเลือกภาพที่เราเห็นหน้าก่อน แต่แป้งเลือกภาพที่เห็นข้างหลัง แล้วก็มาจากมุมที่เป็นหลังเขานะ หรือจากสิ่งที่อยู่หน้า คือเหมือนกับมุมมองของคนคนนี้ออกไปว่าเขาเห็นอะไรอยู่ ก็เลยแตกต่างจากที่เราคุ้นชิน เพราะปกติเราเป็นเราแล้วเรามองจับเจ็ทที่นั่นอยู่ แต่อันนี้เหมือนสะท้อนคนคนนี้ออกไปแทน

ลุงอ้อย โดยโทรศัพท์ ยังไงตัวเองก็ยังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นส่วนที่ยังเกินอยู่สำหรับชีวิต เป็นส่วนที่เกินมาในลักษณะที่หู ไม่ใช่เกินแบบไม่จำเป็นหรือว่ามากเกินไป แต่ว่ามันเป็นส่วนเสริมทางด้านความหรูหรา โทรศัพท์เป็นอันหนึ่งที่เป็นสัญลักษณ์แบบนั้นสำหรับเรา ที่นี้เราดูเขาก็กับความมีอาชีพขายของด้วย ลักษณะของความที่ต้องดิ้นรนหรือว่าการที่ต้องหาสตาจวันต่อวัน มันก็จะจัดเขาอยู่ในนิยามของคนทำมาหากิน หาเช้ากินค่ำ เราเข้าใจตามสิ่งที่มันบ่งชี้เรานะ ที่นี้ 2 อย่างนี้มันมาอยู่ด้วยกันไง แล้วด้วยอากัปกริยา ก็จะเห็นได้ว่า เออ ก็จริงวะ ไม่ขายอะ ไม่ได้สนใจไม่ได้อะไร ก็ในประเด็นนี้ก็เกิด หรือจะเรียกว่าหันหลังให้กับสิ่งที่จะต้องทำ

พีชาตรี ไม่รู้ว่าเขาต้องการเบี่ยงเบนอะไรบางอย่างรีเปล่า หรือว่ามันช่วยให้เขารู้สึก ไซ่ รู้สึกแบบผ่อนคลายขึ้นในระหว่างที่รอจะขายถั่วได้รีเปล่าก็
ไม่รู้ เออ จะมีใครมาซื้อถั่วฉันรีเปล่า

ลุงอ้อย คลายเครียดเธอ

พีชาตรี ไซ่ มันก็...มันจะขายหมดรีเปล่า

ป่าน เล่นเกมดีกว่า

พีชาตรี ไซ่

ลุงอ้อย ส่วนอันที่เป็นเรื่องตรงกันข้ามกันอยู่ในเรื่องสีก็มีนะ ไอ้เรื่องเขียวกับแดง

เต้ ถ้าเขียวเหลืองนี้ตรงกันข้ามเลยนะ

ลุงอ้อย แต่เขียวแดงนี้ในทางทฤษฎีมันตรงข้ามกันนะ

เต้ เหลืองแดงครับ เหลืองแดง ถ้าเหลืองแดงนี้ตรงข้ามกันเลยนะ

พีต่อม หัวเราะ

ลุงอ้อย อันนั้นตรงข้ามทางอุดมคติ (หัวเราะ)

พีแบด แบบไปถ่างกันแต่ละคนนี่แม่ค้าไม่แคร์สื่อกันทั้งนั้นเลยนะ

พีชาตรี อันนี้เขา ตอนแรกเขานอนคว่ำอย่างนี้ แล้วเขาก็พลิกไป

นิว เขาทำธุรกิจจริงรีเปล่าเนี่ย

ลุงอ้อย นี่เป็น ชายของเธอ

Hatch-U หมอดู

ลุงอ้อย อ้อ หมอดู โทษที่เราอ่านไม่เห็น

เต้ ตอนแรกนั่ง ตอนเดินผ่านรอบแรกนั่ง

พีหญิง ตอนที่พีเดินผ่านมีคนนั่งดูอยู่ด้วยนะ

แป้ง ตอนแรกที่เดินผ่านเขานอนอยู่ นึกว่าเขารอใครมานวดรีเปล่า ก็คิดไปอีกด้านนึง

พีซัง แต่ภาพแป้งน่าสนใจ มันดูคอนทราสต์เนอะ

ลุงอ้อย เออ อย่างเดียวกับแดงมันก็ยังดูคอนทราสต์อยู่

พีซัง มันคอนทราสต์อะไรบางอย่างอยู่ในภาพ

พีชาตรี ก็เหมือนกัน เราารู้สึกเหมือนกันว่ามันเป็น case story ที่บ่งบอกถึงอาชีพ เรื่องเศรษฐกิจเหมือนกัน เอาไปใช้ได้เหมือนกัน น่าสนใจ แล้วก็ไปแมตช์กับมาร์เก็ตอะไรแนวนั้น เป็นวิถีชีวิตของคนรวยการเล่นหุ้นอย่างนี้ใช้ไหมอะ แล้วก็นี่ก็รอดูหม้อ ไม่มีใครมาฉันทันตอนดีกว่า

พีฝ่าย ให้ตัดต้องให้ห่วยด้วยนะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เอ้า เมื่อกี้แป้งจะพูดว่า

แป้ง คือรู้สึกว้า เออ คนเขาอาจจะเลิกดูหม้อกันแล้วมั้ง ไม่รู้สึกอะ

พีชาตรี หรือว่าถ้าอยากดูก็ให้ปลุกฉันทันนะ (หัวเราะ)

เต้ แต่ภาพนี้ในเชิงเนื้อเรื่องมันรู้สึกว่ามันแรง รู้สึกมันแรงยังงี้ไม่รู้

พีฝ่าย เนอะ

เต้ อาจเป็นท่าที่เขานอนด้วยมั้ง ถ้าเกิดเขานั่งอาจจะไม่

พีชาตรี ไซ่ครับ

นิว นอนไม่สนใจด้วย

พีแนน คือประมาณว่าไม่จ้อลูกค้า ถ้ามาก็เรียกละกัน

พีแบด แล้วจะกล้าเรียกไหมเนี่ย

นิว แม่ค้าไม่แคร์สื่อ

ลุงอ้อย เขาเหมือนไม่สนอาชีพ

พีชาตรี กลับไปที่เต้ระบุว่า ตอนที่อาจารย์ถามเต้ว่าไปถ่ายอะไรมา ผมก็เคยโดนอย่างนี้เหมือนกันตอนที่ผมเรียนอยู่ที่โนวเบิร์ก แล้วผมก็เลิกเรียนเลย ผมตัดสินใจเลิกตอนนั้นเรียนได้ถึงปีที่ 3 แล้วนะ ผมไม่เอาแล้วมันไม่แฟร์อะไรอย่างนี้ ผมไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องแฟร์ เคยบอกเรื่องนี้กับลุงอ้อย เรื่องที่จะมาจับเราหรือว่า อันนี้คุณอยากให้คุณก็อินฟอร์มเรามากกว่าที่จะจับว่า เฮ้ย! คุณถ่ายอะไรมา ไม่ได้ว่าอาจารย์นะ ผมไม่รู้จักอาจารย์นะ แต่ว่าผมว่าวิธีการไม่น่าจะมีอะไรอย่างนี้ ผมเลยตัดสินใจไม่เรียนต่อกับที่นั่น ก็เดินออกจากที่นั่นอะ แล้วผมก็ไม่เสียตายด้วยอะ ไม่เสียตายด้วยว่าเงินที่ใช้ไป ช่างมันเถอะ

พีแบด อันนี้ก็แล้วแต่จะตัดสินใจ

พีชาตรี ไซ่ หัวเราะ

ลุงอ้อย ก็ใกล้จะจบแล้วนะ

เต้ มันผ่านตรงนั้นมาแล้ว ไม่งั้นก็คงไม่ถ่ายเหมือนตอนนี้

นิว อันนี้เขาทำอะไร รวมหมดเหอ

พีซัง รวมหมด ดูทั้งลายมือ ไฟ

นิว เป็นหมอดู ดูได้ทุกอย่างจริงๆ

ลุงอ้อย อันนี้มีความแนวคิดยังไง

แป้ง รู้สึกว่า ผักตบจะโดนผลัดไปเรื่อยๆ ตามกระแสไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็มาโดนเบียดเข้ามา ทำอะไรไม่ได้ ตอนแรกมันก็ลอยอยู่ตุ๋ๆ พอเรือมาใกล้ก็โดนเข้ามาใกล้ๆ

พีชาตรี ถามว่ารูปนี้สู้ 2 รูปแรกได้ไหม ผมว่ายัง รู้สึกว่ามันยังสู้ 2 รูปแรกไม่ได้ เราชอบ 2 รูปแรก อืม

แป้ง อันนี้คือรูปแรกที่ถ่ายด้วย ถ้าเรียงตามลำดับที่เราถ่าย

พีชาตรี อ้อครับ

เต้ แต่ถ้าเปลี่ยนจากผักตบเป็นคนเปี้ยดๆ นี่

พีแแปด โอโห

เต้ ถ้าเกิดผักตบมันโดนเปี้ยด มันก็รู้สึกอึดอัดจริงๆนะ แต่ถ้าเกิดเปลี่ยนจากผักตบเป็นคนจะชัดเลย ชัดอย่างที่ประเด็นที่แบ่งบอกนะ

นิว ให้ไปโดนเปี้ยดระหว่างเรือเนี่ยนะ

เต้ อย่างอื่นนี่ อาจจะแบบอยู่ในชอกตึกอะไรอย่างเนี่ย

พีชาตรี ไม่งี้ คือมันอยู่ในน้ำแต่ว่าล้อย่าง คือตัวป้องกันการกระแทก แต่พวกผักตบเป็นพวกที่คนเขารำคาญ คนเขาบอกว่าผักตบเป็นขยะ ไซ้ใหม่หะ

แป้ง แต่จริงๆ ที่คิด คือเคยคิดมาตั้งนานแล้วว่าผักตบมันเหมือนกับไหลไปตามกระแส น้ำ คนก็ไหลไปตามกระแสเหมือนกัน

พีชาตรี แล้วอันนี้มันเหมือนถูกต้อนเข้ามาอะไรอย่างนี้ไซ้ใหม่หะ

ลุงอ้อย มันอาจจะไม่ได้เป็นเรื่อง แต่อาจจะเป็นเรื่องความรู้สึกที่มีต่อตัวเอง ซึ่งถ้าจะดูแล้วรู้เรื่องต้องดูที่เขารู้สึกข้างในไซ้ใหม่ แต่ว่ารูปเมื่อก็โดยความที่มันอาจเป็นประเด็นที่คอมมอนเลย แบบ มันแปลความ ได้ว่าเป็นเรื่องของอาชีพ แต่อันนี้ เป็นของซึ่งในประเด็นของมันก็มีสิ่งที่ให้ดูเหมือนกันนะ ยางรถที่ต้องโซ่ล่าม ถ้าผีตอเหลียงมาดูเขาอาจจะงงนะว่ามันคืออะไรวะ

(symbolic / เป็นสัญลักษณ์ เป็นนัย)

พีซัง มีซิมโบลอะไรบางอย่างที่สะท้อน ความรู้สึกที่พีดูก็รู้สึกเหมือนกันที่บอกว่า แป้งนำเสนอสิ่งที่มันคอนทราสต์นะ คือ 2 สิ่ง ที่อันนึงวัตถุที่ไม่มีชีวิตกับอีกอันนึงคือความมีชีวิตแต่ว่าอยู่ในภาพเดียวกัน และอันนี้มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เรารู้สึกอึดอัด แต่พอแล้วมันมีเส้นของการที่มันตรงก็ตรงเลย หรือแบบกลมก็กลมจริงๆ แต่อันนี้มันไร้ฟอร์ม แบบความมีชีวิตมันดูยุ่งเหยิง แต่ว่าพอมันอยู่ด้วยกันก็รู้สึกอึดอัดนิดๆ เหมือนโซ่ล่ามก็บอกถึงความรู้สึกที่มันถูกล่ามถูกยึด เออ ถ้ามองแบบที่ข้ามไปอีกอันนึงนะ ไม่ใช่ว่าสตอรี่ของบอกว่าคือผักตบคือล้อย่าง

ลุงอ้อย ก่อนหน้านั้นเห็นแต่เรื่องของคนไซ้ใหม่ ซึ่งเราคุ่นชินมากกว่า

พีชาตรี หรือไม่ต้องรอจังหวะที่เรือมันมาชิดแล้วบีบผักตบ

แป้ง ไซ้ๆ

นิว แต่อันนี้ก็รู้สึกว่าโดนเปี้ยดแล้วนะ

เต้ ที่รู้สึกอึดอัดเพราะว่าอาจจะมี...

พีซัง เส้นล่าม

เต้ ถ้าไม่มีอันนี้ก็อาจจะไม่อึดอัด

นิว มีไซ้ด้วย ไซ้ก็อึดอัด

ลุงอ้อย ก็เป็นสัญลักษณ์อันนึงที่ล่ามๆ ผูกๆ หรือดึง

พีชาตรี แต่จริงๆ ผักตบขามันสวยจะตายเนอะ เวลามันพริบอยู่ สมมติว่าได้โจทย์ถ่ายโฆษณาเกี่ยวกับเฟอร์นิเจอร์ที่ทำด้วยผักตบขวา ผมก็จะเอาเฟอร์นิเจอร์ไปวางบนผักตบที่อยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยาจริงๆ แล้วก็อาจจะใช้เลนส์ไวด์ แล้วก็เฟอเนเจอร์ก็ลอยตามคลื่น แล้วโลดตั่งอะไรต่างๆ ก็... สมมตินะหะ

พี่ซิว

พี่ซิง คือเราเข้าตลาดเที่ยวนี้ รู้สึกอย่างนึงคือความเป็นประจำวัน ความเป็นรูทีนทุกอย่างเหมือนมันคงอยู่ในสภาพนี้ทุกวันๆ บริบทก็เป็นอย่างนี้ คนนี้ก็คงจะมาอย่างนี้ทุกวันเหมือนกัน ชีวิตที่มันเป็นแบบเหมือนธรรมดา

พี่ชาติรี เขารู้แล้วว่าจะต้องขายได้เท่าไรอะไรอย่างนี้ใช้ไหม

พี่ซิง ธรรมดาของมัน (ภาพที่มีมิติตื้นลึก)

ลุงอ้อย อันนี้รู้สึกว่ามี perspective มีมุมที่มีลักษณะแรง

นิว คนเสื่อแดงอยู่คนนึงด้วย

เต้ คนเดียวกับคนนั้นรีเปล่า

นิว วันอาทิตย์ด้วย

เต้ แล้วสรุปเราจะรู้ว่าเขาใช่คนขายรีเปล่า

พี่ชาติรี แน่นอนละ

นิว อันนี้ดูแล้วรู้สึกว่าเป็นคนขายมากกว่านะ เหมือนคนขายจริงๆ

ลุงอ้อย มันอาจจะเห็นองค์ประกอบของตลาดใช้ไหม มีคนมาซื้อของ มีถนนให้ได้กลิ่นปลา คาวๆ (หัวเราะ)

นิว ดูต่างคนต่างอยู่เหมือนกันเนอะ

พี่ซิง อันนี้ก็เหมือนกัน ก็รู้สึกเหมือนกันว่าเป็นเรื่องธรรมดาของเขา กับการที่เขาจะยืนตรงนี้ การทำงานแบบนี้อะไรอย่างนี้ แต่บริบทรอบๆ ที่เขาก็อยู่ในสังคมสิ่งแวดล้อมแบบนี้แหละอาจจะชินแล้ว

นิว ทุกวันเหมือนเดิม

พี่ซิง อืม อีกวันก็เหมือนเดิม

ลุงอ้อย อันนี้ก็เป็นเรื่องของ case story เหมือนกันเนอะ

พี่ชาติรี ใช่

ปาน คิดว่าเป็นบ้านของเขาแบบอยู่ตรงนี้ มีอาชีพของเขาเป็นโลกของเขา รู้สึกเหมือนมีพื้นที่เข้าไปได้

เต้ รู้สึกเหมือนมีบริเวณ มีพื้นที่รอบๆ ตัวเขา เหมือนทำพื้นที่ทำอาณาบริเวณของเขาด้วยของที่แขวนอยู่ข้างหลัง เหมือนกับอันนี้คือที่ของกู มึงอย่ามายุ่ง การที่เขาเอาของมาติด

นิว ของข้างหลังของเขาใช่ไหม

พี่แบด แล้วตอนไปถ่ายนี่เขารู้ตัวไหมคะพี่ซิง

พี่ซิง ไม่รู้

พี่แบด เขาก็มหันง่ามตามอย่างเดียวเลยเธอ

พี่ซิง คือเวลาที่เรารู้สึกก็รู้สึกไม่อยากให้มีตัวเราออกมา อยากให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ ให้เป็นสิ่งที่เขาจริงๆ

ลุงอ้อย คุณค์ประกอบแล้วก็ของที่เรารู้จัก ก็รู้สึกเรื่องความชำนาญ ความเป็นช่าง คือของพวกนี้ไม่ใช่ของที่เขาผลิตนะ เป็นของที่เขา...

พี่ชาติรี เรารู้สึกว่าไวใจเขาได้นะ เรารู้สึกอย่างนั้น พู้งนี้เขาก็คงจะกลับมาอีกเหมือนเดิม ไม่ใช่แบบว่าเอาไปซ่อมแล้วแบบว่า เฮ้ย ทำไมมันไม่มาวะ หายไปเลย รองเท้าเอย กระเป๋า ผมเคยโดน ปานนี่แล้วยังไม่ได้เลย (หัวเราะ)

กี้ แต่บางทีก็ลืมไปเอานะคะ (หัวเราะ) เขาจะมีลังใหญ่มาแล้วของเยอะมาก

พี่ชาติรี เขาคงทิ้งไม่ได้มั้ง ทิ้งก็ทิ้งไม่ได้กลัวว่าเดียวเขาจะกลับมาเอา

นิว เออ ตลก มีลิ้มด้วย

กี้ เราเคยลิ้ม คือนานมากแล้ว เคยเอากางเกงไปเย็บแล้วลิ้มก็ไปเอา เขาก็คืนให้อยู่ได้ลิ้ง

ลุงอ้อย แล้วบ้านข้างหลังก็เก่า ของก็ใช้แล้วนะ คนก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นคนวัยรุ่นนะ แล้วทุกอย่างยูสุหมดเลย หัวเราะ ของใช้แล้ว

พี่จำ ตัวเขาเองก็น่าจะเป็นคนที่เคยทำงานในโรงงานนะคะ เพราะว่าจักรตัวนี้เป็นจักรอุตสาหกรรม

นิว จักรอุตสาหกรรม

พีแบค ใช่ โรงงานเย็บผ้า

พีหญิง เพราะเขาใช้เย็บหนัง เย็บอะไรได้ด้วย

พีแบค มอเตอร์อยู่ข้างๆ

ลุงอ้อย เร็วไง พวกเนี่ย แล้วมันสามารถที่จะรับงานโหดๆ ได้อย่างกางเกง ยีนส์ กระเป๋าหนัง มันสามารถที่จะทำได้ ลุงเย็บเป็นนะ จักรอุตสาหกรรม เคยเย็บหนัง เร็วทันใจมาก (หัวเราะ)

พีหญิง นิ้วเกือบโดนมั้งไหมคะ

ลุงอ้อย ก็ต้องฝึก แต่ตอนนั้นมันนานมาแล้วนะ ตอนนั้นเรารู้สึกว่าเย็บอะไร ที่มันเป็นตัวบอกความชำนาญรู้ไหม เข็มขัด เส้นนี้มันต้องตรงมาเลยนะ เออ แล้วเย็บหนังเป็นรูแล้วเป็นรูเลยนะ ผ้ายังมาแก้ได้นะ

พีซัง ก็เหมือนกัน รู้สึกว่าเขาก็ต้องผ่านทางนี้เป็นประจำ ต้องเจอแบบนี้ไปไหนเส้นทางแบบนี้เป็นรูทีน แต่รูปนี้ตอนถ่ายนะคือมีถ่ายไว้หลายรูปเหมือนกันนะ กว้างๆ เห็นสิ่งแวดล้อมเยอะๆ แต่อันนี้ชอบตรงที่มัน... เลยเลือกรูปนี้

ลุงอ้อย แต่รูปนี้เราจะรู้สึกอารมณ์เหมือนของโฟนนะ คือต่างคนต่างอยู่

พีหญิง ใช่ๆ เว็บแรกที่เราเห็นก็รู้สึกแบบนี้ โดยเฉพาเสื้อเกี่ยวกับเสื้อน้ำเงิน คนนั้น

เต้ ซิริย์เดียวกัน

พีซัง ไปกับโฟนได้

ลุงอ้อย นั่งด้วยกันไม่ได้หมายความว่าเรารู้จักกันนะ (หัวเราะ)

พีชาตรี เรารู้สึกว่าเขาอารมณ์ไม่ค่อยดีนะ

พีแบค อาจจะไม่มีมั้งคะ อาจจะไม่ได้คิดอะไร แต่ว่าหน้าตาเป็นไปแบบนี้ คนเราไม่ใช่แบบยิ้มตลอดเวลาอะคะ

ลุงอ้อย คือเราเห็นเขานั่งตรงนั้นนะแต่ไม่รู้รู้สึกว่าเขาอยู่ตรงนั้น แต่ละคนนะ แต่ละคนไม่รู้จะไปอยู่ตรงไหน อยู่ที่บ้านบ้าง อยู่ที่อะไรบ้างแต่ละคน อารมณ์

ลวงอ้อย

ลวงอ้อย อ้าว อันนี้เรานี่ ขออธิบายวิธีคิดของตัวเองหน่อย เราก็พยายามตอนแรกเราก็ทำความรู้จักกับธรรมชาติของที่นี่ที่เราไป อย่างที่ตรงนั้นมันเป็นเหมือนจุดผ่านจุดที่จะเดินทางต่อ เป็นจุดที่จะผ่านไปสู่อะไร เหมือนคำว่าสถานี โดยกิริยาของทุกคนเนี่ยมันเป็นจุดผ่านทั้งนั้นเลย ที่นั่นในความเป็นรูปเราก็พยายามที่ดูว่าอะไรที่มันไม่ปกติ อะไรที่มันมีความพิเศษจากความปกติตรงนั้น เมื่อเราเห็นว่าตรงนี้เป็นสถานที่ที่เป็นทางผ่าน แต่เราเห็นคนนี่ คนที่นั่งตรงนั้น เหมือนไม่ได้เป็นทางผ่านเขาหรอก นี่คือที่ที่เขาจะหยุด ก็ดูนะ แล้วผมก็มีรูปที่ถ่ายหน้าเขาจริงๆ ด้วย ตอนแรกไม่กล้าถ่ายนึกว่าเขาคงแบบเป็นพนजर แล้วก็อาศัยที่คือไม่มีบ้านของตัวเอง แล้วก็มาอาศัยที่ตรงนี้แหละที่มันเป็นที่สาธารณะอยู่ ก็ทำตัวให้เคลื่อนย้ายง่ายที่สุดคือแพ็คทุกอย่างไว้ซะ แล้วก็นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ

พอเขาไปดูหน้าเขาจริงๆ เหมือนเขาเป็นคนที่ดีที่สุดไม่ได้ ก็หามุมใหม่แล้วหน้าเขาก็มีเรื่องราวนะ ไม่รู้ว่าใครเห็นรีเปลาที่หน้าตรงนั้น หน้าเขามีเรื่องราวมากเลย เราก็เลยไปอยู่ดูหน้าเขา แต่เราคิดว่าเขาคงไม่มีเราอยู่ในสายตาหรอก เพราะคิดว่าเขาไม่ปกติ คือสติคงแตกหรือคงวิปลาศไปแล้ว เราก็ยกกล้องขึ้นแล้วจ้องไปที่เขา เขาก็เหลือบแว็บอย่างเนี่ย แล้วเขาก็ปกติของเขานะ เสร็จแล้วเราต้องมาดู เอ้ย เราจะเปิดหน้ากล้องเท่าไร ในขณะที่เราดูเรายกกล้องขึ้นมาอีกที เราก็รอให้เขาเงยหน้าขึ้นมาอีกที พอเขาเงยมาแล้วเขาหลบต่อแว้ย เอ้ย! หลบเรานีหว่า (หัวเราะ) เราก็เลยรู้สึกผิดนะ ก็เลยแบบ เอ้ย เสียตายแว้ย ตอนแรกประมาณการว่าคงจะได้เรื่องราวบนใบหน้าของเขา ถ่ายอีกรูปนึงมันอันเดอร์ก็เลยไม่ค่อยมีอะไรให้พูดถึง

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย อันนี้คือจุดที่มันหยุดแต่อีกอันนิ่งมันคือทางผ่าน เนี่ยคนแก่ก็เดินทางใช้ใหม่ ก็เป็นสตอรี่ของมัน คือเราหาความแตกต่างจากความปกติของสถานที่ตรงนั้น ธรรมชาติของสถานที่ตรงนั้นคงเป็นที่ที่เป็นทางผ่าน อีกอันที่เราเห็นแล้วสะดุด ลูกตะพาบนะ คือมันเป็นตลาดไง เขาก็วางขายคนบนชั้นบนถาดที่เขาวางผักวางมะม่วง

พี่หนึ่ง แล้วมีลูกตะพาบ

ลุงอ้อย เข้าใจว่าเป็นการขายบุญใช้ใหม่ อาจจะเป็นเอาไปปล่อย อย่างนี้นะ

นิว หมวดไหนล่ะ อาหารรีเปล่า

ลุงอ้อย ถ้าจะพูดว่าเป็นอาหารก็เล็กเกินไป ถ้าเป็นหอยอาจจะโอเคใจ แต่มันน่ารักมากเลยนะ แต่เรารู้สึกว่า โอโห น่าสงสารวะ คือพอไปเจอมันเหมือนตะพาบเต็ๆ แล้วก็ถูกขาย

พี่ชาติรี แต่มันก็แปลกนะแล้วเขาไปเอามาได้อย่างไร ตะพาบนี้ไม่น่าจะหาได้ง่ายๆ

พี่หนึ่ง เป็นตะพาบที่เขาเลี้ยงรีเปล่า บางคนเขาเลี้ยงเอาไว้กิน

ลุงอ้อย ก็อาจจะเป็นไปได้ เอาไปปล่อยมั้ง คือขายบุญนะ

นิว ตะพาบเป็นสัตว์เลี้ยงรีเปล่า

พี่แบด เลี้ยงได้

พี่หนึ่ง เลี้ยงเหมือนเต่ามั้ง

ลุงอ้อย ไม่น่าจะเป็นการเพาะหรืออันนี้ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ก็เห็นอยู่เจ้าเดียวเราก็คิดว่าอันนี้แปลกตรงที่มันเป็นตลาด เป็นโซนที่เขาขายผัก แต่ว่ามีอันนี้อยู่นี่เดียวเราก็ก็นึกถึง ถ้าในไอนี้ก็จะเป็นเรื่องของชีวิต ไม่ใช่คนอะนะ เรื่องของการหากินจากบุญบาป สำหรับเรารู้สึกว่าแรงเรื่องพวกนี้นะ เอานกมาขังแล้วเพื่อที่จะขายไปปล่อย เรารู้สึกว่ามันแรง แล้วก็ไม่เคยสนับสนุนโดยส่วนตัวไม่เคยทำพวกนี้เลยนะ

ลุงอ้อย อันนี้ เรารู้สึกว่ามันตรงมาตึกสำหรับเรามากเลยนะ ผู้ชายคนนี่ต้อง โชว์ ต้องถอดเสื้อเป็นพ่อค่านะ เพราะเขามีสิ่งที่ต้องการจะแสดง อย่างรอย สัก ปลัดขิกที่ห้อยอยู่ที่เอวใช่ไหม แล้วดูหน้าผู้หญิงที่อยู่ตรงนี้นะ คือนั่นคือ ลูกค้าแล้วยินดูเขานะ

นิว มีปลัดขิกด้วย

เต้ แบบประมาณว่าจะเข้ามาทำอะไรเปล่า

นิว กลัวยังเปล่า

ลุงอ้อย โชนี่ขายดอกไม้ขายอะไรไปทำบุญ มีแต่เรื่องบุญๆ บาบๆ ทั้งนั้น แหละโชนี่ เพราะว่าคนนี่เขาก็เป็นสัญลักษณ์ของเครื่องกลางของคลังทั้งตัว ตั้งแต่ผิวจนถึงเอวถึงกางเกงที่ห้อย เออ เราเชื่อว่าเขาไม่ได้นึกถึงเสื้อหรือก (perform / แสดง) เพราะเขาต้องการที่จะเพอร์ฟอร์มสิ่งที่เขาทำอย่างภูมิใจเลยแหละ

พี่ชาติรี ครับ

ลุงอ้อย ผู้หญิงคนนี้ก็ซื้อของไปทำบุญ ช่างหน้าที่วางก็มีพวกรูปพวกอะไร

พี่แบค เอ้า ไม่ใช่ไม้แขวนเสื้อหรือคะ

ลุงอ้อย เออใช่ มันมีประกอบอยู่แฉะๆ นีที่เราเห็นนะ เหมือนของฝั่งโน้น ทั้งฝั่งเลยเป็นพวงมาลัยเป็นดอกไม้ ฝั่งนี้เป็นของพวกรูปเทียนหรือร้านโชว์ ห่วย หรือร้านขายของชำนะ

พี่ชาติรี คือผู้หญิงบางคนเขาก็ชอบผู้ชายที่มีอะไรมีเรื่องราวในตัว ชอบมี บาดแผลมีแผลเป็นอะไรอย่างเนี่ยอะ ผมพยายามไปทำหลายที่แล้วอะแล้ว มันไม่เวิร์ค (หัวเราะ)

พี่หนิง พอพูดว่าผู้หญิงบางคน รู้สึกคนลูกเลย (หัวเราะ)

พี่ชาติรี มันเป็นแรงขับเคลื่อนเขานะ ของผมมีแต่รอยแวมมาชวนอะ (หัวเราะ)

พี่ซิ่ง แต่ว่าหน้าตาเขาดูปลาบปลีมันนะ

ลุงอ้อย คือถ้าไปดูตอนนั้น มันจะเป็นแบบเจอคนอย่างเนี่ยก็คงต้อง... ไซ้ ไหม คิดไว้ก่อน (หัวเราะ) สมมติเขาซื้อน้ำดื่ม ก็จ่ายตั้งค์แล้วก็ซื้อน้ำดื่มไป แต่พวกเราดูซิ (หัวเราะ) ดูท่าทางดูลักษณะภายนอกของเขานะ โอ้โห! มัน ต้องไม่ธรรมดา

พี่ชาติรี อิม

ลุงอ้อย เราก็อึ้งรู้สึกกลัวๆ นะ

พี่แปด ลุงยังกลัวเลยหรอคะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ไม่ เรารู้สึกว่ามันมีอะไรแรงๆ ใจ

พี่ชาติรี เหมือนกับแบบของขึ้นตลอดเวลา (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แล้วตรงกันข้ามกันกับผู้หญิงหน้าเขาแฉล้มเลยนะ คนละโทนเลย

พี่ชาติรี เรารู้สึกว่าสงสารผู้หญิงนะ (หัวเราะ)

นิว เหมือนถูกข่มขู่

ลุงอ้อย เหมือนถูกข่มขู่ใช่ไหม (หัวเราะ) เออ เวลาถูกข่มขู่แล้วจะทำยังไง
อาการแบบนี้ที่เราารู้สึก

ปาน เกิดเขาทำงานเกี่ยวกับบุญ ถึงแม้ภาพลักษณ์ภายนอกเขาจะ...ก็เลย
ดูขัดแย้งในตัวเอง

พี่ชาติรี โดยจิตวิทยา คือผมไม่ได้วิจารณ์นะแต่ส่วนใหญ่ที่ผ่านมา คนพวก
นี้ข้างในเขาอ่อนแอมากครับ แต่ข้างนอกจะต้องแสดงให้เห็นว่าเขาคือนักโจ้ว
ส่วนใหญ่จะไม่ใช้ทุกคน แต่นั่นคือเหมือนกับเป็นสิ่งปกป้องกันตัวเอง ในเชิง
จิตวิทยา คือตัวตนของเขาจริงๆ มันหาได้ยาก เขาไม่อยากแสดงให้คนเห็น
ตรงนั้นใช่ไหมฮะ อันนี้โดยส่วนใหญ่ที่ผมเห็นนะ ผมเพิ่งไปมาเมื่อไม่นานมานี้
เองที่วัดที่ศาลายา ผมก็ไปถ่ายรูปคนพวกนี้เหมือนกันฮะ ทุกคนก็จะมีแสดง
ศกยภาพ อิทธิฤทธิ์ของตัวเองอย่างนี้ ไม่ได้ลบหลู่ฮะ แต่ก็มันก็น่าสนใจ

ลุงอ้อย แล้วอันนี้เป็นความเชื่อไม่ใช่แฟชั่น คือบางคนสักเพื่อเป็นแฟชั่นไง

พี่ชาติรี แล้วมันก็ไม่ได้ง่ายนะ

ลุงอ้อย ผู้หญิงคนนั้นถ้าเปิดไหล่อาจจะเห็นรอยสัก แต่คนละเรื่อง หัวเราะ

พี่ชาติรี เขาอาจจะลึกลับกันได้เนอะ (หัวเราะ)

พี่ชาติรี แต่ที่ไปมา ที่วัดที่ผมไปมาเนี่ยเป็นวัดตั้ง เป็นวัดไร่ขิงรีเปล่า

พี่เนน อาจารย์หนูรีเปล่า

พี่ชาติรี ไม่ใช่ เป็นอาจารย์ดั้งเดิม ดั้งมาก นักท่องเที่ยวผู้หญิงญี่ปุ่นฮองกง
นี่ชอบมาก ชอบผู้ชายไทยที่แบบ โอ้โห เต็มเลย เรานี้แบบรู้สึกอิจฉามาก
(หัวเราะ) ขอสักมั้งดีกว่าแต่พอไปเจอเข็มแล้ว โอ้โห ไม่เอาดีกว่า ไม่คุ้ม

(หัวเราะ) แต่จริงๆ ฮะ ผู้หญิงคนจีนผู้หญิงฮองกงมาเป็นคันรถเต็มๆเลย
เขามาแล้วมาสักกันด้วย

ลุงอ้อย อันนี้เป็นแฟชั่นหรือว่า

พี่ชาติรี ผมไม่แน่ใจฮะ แต่ว่าเขามีการไหว้ครูด้วย

ลุงอ้อย ถ้าเป็นความเชื่อต้องระดับนี้

พี่ชาติรี เคยเห็นไหม ตอนจริงที่ของขึ้น ผมก็ถ่ายรูปอยู่อย่างนี้แหละ ผมก็
ตกใจเหมือนกันอยู่ดีๆ เข้าไปไหว้แล้วก็หลวงพ่อบอกเอามือแตะๆ อย่างเนี่ย เอา
แล้วเว้ย ผมว่ามันคนเรามันเป็นอะไรอย่างนี้ได้ด้วยหรอฮะ แสดงว่าในจิตเขา
มันถูกควบคุมโดยอะไรบางอย่าง แต่ว่าผมว่ามันก็น่าสนใจนะ ไม่ได้แบบว่า
เฮ้ย! คุณอย่าไปเชื่ออย่างนั้นมันก็ไม่ใช้

พื้หนิง

พื้ชาติรี ปลาเหรอครีบ เขาตกมาเหรอครีบ

พื้หนิง ใช่ค่ะ เห็นเขาตกปลา แล้วมีผู้ชายคนนั้นเขาบอกว่าจริงๆ แล้วจะตกกุ้งแต่ได้ปลาตัวนี้มา ก็เดินไปดูก็ได้คุยกับเขา ขอถ่ายรูป ตอนแรกก็ถ่ายรูปปลาเฉยๆ ตรงนั้นมีกุ้ง 2 ตัวด้วยนะคะ เขาได้กุ้งมาแล้ว 2 ตัว ได้คุยกับเขา ก็มีเรื่องราว เมื่อก่อนตกวันนึงได้เป็นร้อยเลย แต่วันนี้เขาตกแต่ก็รู้สึกว่าเขาที่ตกกันหลายคนนะที่ทำน้ำตรงนั้น

พื้ชาติรี ใช่ๆ

พื้หนิง แล้วเขาบอกว่าเขาแข่งกัน

พื้ชาติรี อ้อ

พื้หนิง แข่งกันตกแต่แบบว่า แล้วเขาก็มีเพื่อนแซวว่า เอ๊ย อย่างนี้ผิดกติกา เพราะว่าแข่งตกกุ้งไม่ได้แข่งตกปลา แล้วที่นี้พอหันไปอีกที่ก็อยากถ่ายรูปคนที่เขาตกด้วย ก็เลยจะเป็นมุมที่เห็นขึ้นไปข้างบน

พื้ชาติรี เราชอบนะ เพราะว่าหน้าคนก็มีความสุข เรารู้สึกอย่างนั้น

พื้หนิง ใช่ๆ เพราะว่าตรงนั้นเขาก็มีเพื่อนๆ อีก 2-3 คน ก็คุยกัน เขาบอกตกเอาไปให้เมียทำกินไม่ได้ตกไปขาย เพราะเราแกล้งถามว่าตกเอาไปทำอะไร ยังไงเหรอ

พื้ชาติรี ถ้าไม่ได้ปลานี้สงสัยกลับบ้านไม่ได้เนอะ (หัวเราะ)

พื้หนิง เขาบอกว่าเมียไม่ให้ขาย เขาก็นึกว่าเราจะซื้อเราก็เลยบอกว่าเราไม่เอาเหรอ เราน่ะไม่กล้าทำปลาเป็นๆ ตอนแรกอยากถ่ายรูปปลาแต่พอตีเขาเอาไว้ในนี้แล้วเราก็ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไร แล้วปลาแบบเขาก็กำลังเอาเบ็ดออกซึ่งก็มีวิธีการเอาออกนะ แล้วปลาทามันใส่มากเลย ยังสดมากเลย ใจ แต่ว่าเราก็ไม่กล้า

พื้ชาติรี เป็นปลาสวย

พื้หนิง ไม่ใช่ปลาสวยค่ะ

พื้ชาติรี ปลากตเหรอ

พื้หนิง ไม่ใช่ค่ะ เราจำชื่อไม่ได้

พี่แบด ปละชะโต ปลาตะโก

พี่หนึ่ง ใช่ ปลาตะโก เขาบอกปลาตะโกเอาไปต้มยำทำแกงได้หมด

พี่ชาติรี เพราะว่าถ้าเป็นปลาสวยคงหายากเพราะมันคงไปอยู่ที่วัดกันหมด (หัวเราะ)

พี่ซิ่ง ไปอยู่เขตอภัยทาน

ลุงอ้อย ปลาสวยเดี๋ยวนี้บวชกันหมดแล้ว (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง เขาก็จะขายให้เรา เราก็บอกไม่เอาเราทำปลาไม่เป็น

พี่ชาติรี แต่ก็ชอบนะรูปนี้

ลุงอ้อย อันนี้ถ้าจะจัดประเภทจะจัดอยู่ในกลุ่มไหน วิถีชีวิต กีฬา (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง ไปร้านกาแฟค่ะ ข้างหน้ามีหมากรุกอยู่ตรงทางเข้าตลาด ตอนแรกก็เห็นว่าเป็นร้านก๋วยเตี๋ยวพอเข้าไปก็มีเรื่องราวเยอะมากในนั้น ตรงหน้าเด็กคนนั้นเขียนไว้ว่า “อย่าซีเรียส” อาจจะตอคุณไถ่สินดิ้ง

นิว รูปเก่าขนาดนี้แต่เขียนว่าอย่าซีเรียสเนี่ยนะ

พี่ซิ่ง ภาพนี้ทำให้เห็นว่าบ้านหลังนี้ก็คงจะมีมานานแล้ว

พี่หนึ่ง ใช่

ลุงอ้อย มันมีอายุ

พี่ซิ่ง คุณมีอายุหน่อย

พี่แบด มีหลวงพ่อกุณด้วย

ลุงอ้อย ไม่ใช่เนาะ ไม่ใช่หลวงพ่อกุณ

พี่แบด อ้าว ไม่ใช่เหรอคะ

ลุงอ้อย หลวงพ่อกุณต้องนั่งยองๆ (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง ต้องนั่งชันเข่าข้างนี้

ลุงอ้อย เราารู้สึกว่ามีเรื่องของอายุ ดูเก่า ดูอดีตๆ อาจจะมีลักษณะของสัญลักษณ์

พี่ชาติรี กาลเวลา

ลุงอ้อย สไตล ก็เลยช่วยกันเลยทีเดียวนะ

พี่ชาติรี คริบ แต่รูปนี้ถ่ายตอนสี่โมงไม่ใช่เหรอคครับ

พี่หนึ่ง ปายโมง (หัวเราะ)

พี่ชาติรี เออ ปายโมง

พี่หนึ่ง รูปเมื่อกี้นะคะ อยู่ข้างๆ กับคุณลุงคนนี้

นิว เขียนว่าอะไร ชื่อหรืออะไร

พี่แบด กาแฟ โปรดกรุณามากเองเพราะไม่มีเด็ก

พี่หนึ่ง มากเองค่ะ ไม่มีเด็กอะไรไม่รู้ไม่เห็นเหมือนกันมันบ่งอยู่

นิว โปรดกรุณาหยากเอง

พีหญิง ซื่อกาแฟที่คุณลุงชาย เราเพิ่งสั่งไปว่าเอากาแฟเย็นกับโอเลี้ยงใส่ถุงค่ะ แต่เราพูดประมาณ 3-4 รอบ คือคุณลุงจำไม่ได้ แล้วตอนครั้งแรกที่เขาทำกาแฟเย็นมาให้ก็ใส่แก้วไม่ได้ใส่ถุง แต่วิธีการรดถุงของเขาจะมีเทคนิคด้วยนะคือเป็นถุงร้อนใช้ไหมค่ะ เอน้ำแข็งเอาโอเลี้ยงใส่ไปปั๊บ เขาจะเอาหลอดใส่ก่อนแล้วค่อยรดข้างบนแล้วที่รดจะมียางเส้นหนึ่งรัด พอเอายางรัดข้างบนก็ปิดหลอดหมดเลย แล้วเขาก็ถามว่ากินเลยไหม เราก็กินเลยเขาก็ก็กระแทกปั๊ง หลอดก็ทะลุถุงขึ้นมา แล้วก็เอายางหนึ่งเส้นไปคล้องหลอดไว้ เหมือนล็อกหลอด เราก็ถือกินมาอะไรประมาณนี้ ก็มีการตกแต่งร้านอะไรอย่างนี้

ลุงอ้อย มันมีเรื่องภูมิปัญญาอะนะ แต่รูปนี้เรามีเคสชันกับดอกชบา มาได้ยังไงเนี่ย (หัวเราะ)

พีหญิง ใช่ๆ

นิว โปกัส

พีหญิง ชอบที่เขาตกแต่งร้านด้วย เออ

พีชาติรี ลุงนะผมไม่สนใจหรอก หัวเราะ

ลุงอ้อย แต่ดอกชบา มันมาได้ยังไงเนาะ หัวเราะ

พีชาติรี เราว่าถ้าเรามีลูกผู้หญิงเราจะตั้งชื่อให้ชื่อชบาเหมือนกันนะ (หัวเราะ)

ปาน ชบาแก้ว (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แสดงว่าลุงแกต้องขายกาแฟมานานแล้ว แล้วก็อยู่อย่างนี้ ไปต่อไม่ได้เนาะ

พีชาติรี คิดดูซิ ชีวิตจำเจออยู่ทุกวันอย่างนี้เนะ เป็นรูทีนมากเลยนะ เขาอยู่ได้ยังไงเนะ

แป้ง ความสุข

พีชาติรี มีอยู่เจ้านึงที่คลองสวนนะ นั่นก็ โอ้โฮ ผมไปถ่ายรูปเขากันนั่งแบบ คือเขาไม่รู้เรื่องราวของครอบครัวแต่หลังคาเรือนนี้เกือบหมด เพราะว่าคุณต้องมาระบายกับเขา (หัวเราะ) ตั้งรุ่นไหนถึงรุ่นไหน ตั้งแต่พ่อยันลูกยันหลานมาแล้ว แกก็ยังแบบน่าสนใจนะ

ลุงอ้อย อย่างนั้นใครไปถามอะไรต้องรู้แน่ๆ

พีชาติรี รู้ละ รู้

ลุงอ้อย เพราะแกเป็นคนที่คุณมารวม

พีชาติรี กาแฟที่สั่งมาจากบราซิลเลย เป็นกาแฟมาจากบราซิลเลย ไม่ใช่ธรรมดาเลยนะเนี่ย แกให้ดูกระสอบด้วยนะว่ากาแฟมาเป็นกระสอบๆ เลยคือแกก็คงไม่ได้ไปแกงซื้อมาจาก...

ลุงอ้อย แล้วรูปในหลวงเกี่ยวอะไรกับร้านแก พร้อมกับดอกชบา

นิว ดอกชบาสีแดงเลย

พีชาติรี พี่ว่าลุงคนเนี่ย นปช.แน่ๆ เลย (หัวเราะ)

พีแบด พี่หญิงอยู่โซนเสือเหลือง

นิว ปฏิทินก็ทำให้รู้สึกว่ามันเก่าเนอะ

ลุงอ้อย อืม

พีชาตรี

พีชาตรี คือคุณป้าเขาน่ารักดี ใจใหม่

แป้ง แก่คุยดีอะ

พีชาตรี ดูแก ร่องทั้งร่องเท้าแกไม่สนใจเลย ตลาดมันก็สกปรกนะ แต่ด้วยความที่เป็นคนเก่าแก่มั้ง ก็อยู่มาได้จนทุกวันนี้ แก่ก็คงเดินทุกวัน คุยกับคนนั้นที่คุยกับคนนี่ที่ คือน่ารักมาก

แป้ง โดนแซวตลอดทางเลย
(snap / ถ่ายรูปอย่างรวดเร็ว)

พีชาตรี ก็เลยสแน็ปๆ

พีหญิง ก็ไม่เข้าใจเหตุผลนะว่าทำไมไม่ใส่รองเท้า เพราะถ้าเดินขายหัด มันก็พอจะ...

แป้ง แกจะใส่เฉพาะตรงที่เป็นพื้นร้อนๆ แต่พอเดินไปอีกนิดนึงแกก็ก้มไปใส่รองเท้า

พีชาตรี แต่แกเป็นคนที่มีแบบเหมือนกับทุกคนชอบที่จะคุยกับแก แซะแก อะไรตลอดเวลา เหมือนเป็นตัวเอกของตลาดนี้เลยนะ แล้วแกก็น่ารักจริงๆ

แป้ง เหมือนแกโดนถ่ายรูป แกก็โดนแซวใจใหม่

พีชาตรี เออ

แป้ง นั่นเขาเอาวิญญาณไปแล้ว

พีชาตรี อะไอย่างนั้นฮะ (หัวเราะ) แต่ไม่ได้ใช้แพลชนะ

ลุงอ้อย จังหวะตรงนั้นของแสง ด้วยสถานที่เป็นอย่างนั้น

พีชาตรี ก็มีตเหมือนกันฮะ จริงๆ รูปค่อนข้างมีตนิดนึงแล้วก็เพิ่มแสงไปประมาณครึ่งสต๊อป

ลุงอ้อย อันนี้แสงก็ทำงานดี

พีแนน ดูภาพมันมีพลัง

พีชาตรี อาจจะเป็นเพราะกล้องมั้งฮะ

พีซัง มันมีอะไรให้ดู

พีชาตรี อาจจะเป็นคนที่เดินมาทางด้านนั้นด้วยมั้งฮะ จริงๆ แล้วผมชอบงานที่รักๆ วุ่นวาย อีกข้อหนึ่งจะเห็นได้ชัดเจนกว่านี้ ชอบงานแบบนั้น คนกำลังวุ่นวายกับชีวิต

ลุงอ้อย เดี่ยวลองดูรูปต่อไป

พี่เบต เหมือนคนทะเลาะกัน

พี่ชาติรี นี่ไม่ได้เซ่ตเลยนะ ไม่รู้เหมือนกัน

เต้ เขานั่งแหกขาอยู่ (หัวเราะ)

พี่ชาติรี มึงเข้ามาถูบมึงแ่นอะไรสักอย่างใหม่ (หัวเราะ)

พี่ซัง แล้วเขาทะเลาะกันจริงๆ เหรอ

ลุงอ้อย ไม่ใช่

พี่ซัง ออกรสออกชาติมากๆ แสดงความคิดเห็นต่ออะไรสักอย่างนึง ค่อนข้างที่จะรุนแรงนะ

พี่ชาติรี อยากให้สังเกตนิดนึงว่าด้วยความที่กล้องผมไม่ได้เหมือนกล้องทั่วไปที่ใช้ จะสังเกตว่าแล้วถ่ายด้วยระบบ manual หหมด พอเราทำงานมาระดับนึงเราจะรู้ว่าไฮไลท์ของแสงที่มันโดนตรงไหน เราจะช่างน้ำหนักของมัน เราจะเริ่มรู้ว่าแสงแบบนี้จะเก็บได้ยังไงใช้ไหมอะ สังเกตเห็นผู้หญิงคนนั้นไหม แสงลงจากข้างบนลงตรงนั้นพอดี

ปาน คือมันไปโฟกัสได้จุดที่เหมาะสมกับที่ควรจะเป็นพอดี

พี่ชาติรี ดูแล้วก็คล้ายๆ กับเซ่ตแสงเหมือนกัน เหมือนกับเราถ่าย documentary ตั้งไฟจุดนั้นจุดนี้

ลุงอ้อย อันนี้ถ้าจะจำได้ไหมอะว่าเปิดเท่าไร ปิดเท่าไร

พี่ชาติรี สปีดที่ 5.6 ไม่เกินนี้ฮะ

ปาน f-stop 5.6

พี่ชาติรี เออ f-stop 5.6 ส่วนสปีดก็ประมาณ 60 ประมาณนี้ฮะ แบบ ISO100 ถ้าสมมติว่าเพิ่ม ISO เป็น 400 สีจะจัดจ้านขึ้นกว่านี้ ก็สวยอีกแบบนึง แต่บังเอิญว่าพี่ผู้ชายเขาค่อนข้างจะ โท จริงจังกับอะไรก็ไม่รู้ฮะ

พี่ซัง แต่ละคนดูมีคาแรคเตอร์เนอะ

พี่ชาติรี ด้วยส่วนตัวเองแล้วรู้สึกว่่าช้อตนี้เป็นช้อตที่ชอบมากที่สุดที่ไปถ่ายวันนี้ แล้วก็ได้ความเป็นไทยจริงๆ แต่ว่าเป็นโดยคอมโพสิชั่นต่างๆ ไลท์ติ้งค่อนข้างเกือบสมบูรณ์

ลุงอ้อย ในเรื่องของความพอดีของแสงนะครับ พอตีผมรู้สึกว่่า เออ มันให้น้ำหนักดี แล้วก็ในเรื่องของตัวการแสดงอารมณ์

พีชาตรี อิม

ลุงอ้อย ซึ่งอันนี้ผมว่ามันตรามาตีคมากเลย

พีชาตรี มากๆ เลยอะ โดยที่เราไม่ได้บอกให้เขาทำ

ลุงอ้อย ในสภาพการที่ปกติตรงนั้นก็มีอะไรที่น่าสนใจขึ้นมา

พีซัง ตลาดคูมิสี่สัน

พีชาตรี คือสมมติว่าวันหนึ่งผมเดินทั้งวันผมได้ซื้อต๋นซื้อต๋นเดียวผมก็มีความสุขแล้ว วันต่อไปก็จะไปอีกเราก็จะพยายามอะไรที่มันเป็นอีกมุมหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ง่ายนะ มันไม่ง่าย บางทีไปแล้วก็ตันแต่ก็ต้องไปนะ

ลุงอ้อย น้ำหนักแสงแล้วก็สีอิมตินะ

พีชาตรี อันนี้เป็นเชิงของ documentary เป็นอะ

นิว แสงพอดีจริงๆ นะ

เต้ (ความอิมของสี) พีปรับ saturation รีเปล่าครับ

พีชาตรี ไม่ได้ปรับอะ สีมากับแสง สมมติเรายืนมุมนี้กับยืนอีกมุมหนึ่ง คนก็จะต่างออกไป

ลุงอ้อย ก็เท่าเดิมไซ้ไหมอะ 100

พีชาตรี เท่าเดิมครับ

ลุงอ้อย แล้วก็หน้ากล้อง

พีชาตรี หน้ากล้องประมาณ 5.6 เพราะว่าจะเสียมากเลยนะ ถ่ายหน้ากล้อง 5.6 เสี่ยงกับเรื่องเอาที่ไฟกัสพอสมควร โดยเฉพาะยิ่งพวกกล้องดิจิทัลนี่เสี่ยงมากๆ ลองถ่ายแบบออโต้ไฟกัสมันเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว พอเวลาเราหมุนิตนมันก็จะเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว มันไปกระทบกับระบบวงจรในกล้องก็จะเปลี่ยนทันที แต่ตรรกะของมันก็ไม่ได้มีอะไรมากนะ เราก็คงได้เห็นภาพแบบนี้บ่อยๆ มันเป็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เออ เราก็จะพยายามมองหารายละเอียดที่มันเล็กๆ น้อยๆ ของคน

พีซัง การที่แบบหยุดที่จะดูแล้วก็เห็น ใช้เวลาอยู่กับพื้นที่ในแต่ละพื้นที่นานไหมคะ

พีชาตรี คือผมนั่งคุยกันกับพี่เขา คุยกับหลายๆ คนในมอเตอร์ไซด์ ไปนั่งคุยกันก็ในระหว่างที่แบ่งนั่งทานกล้วยเตี้ยกันผมก็ไปนั่งคุยกับพวกเขา คุย

จีปาละเรื่อยเปื่อย พอเริ่มคุยปุ๊บความคุ้นเคยก็เริ่มเกิดขึ้นในระหว่างนั้น ความไวใจก็จะเริ่มมีขึ้น บางทีเขาก็จะผลออกไปเลย เขาก็จะผลออกปติคน เขาก็ไม่ค่อยให้ถ่าขณะรูปแบบนี้มีน้อย คือยากมาก เคยไปขอถ่ายแล้วแบบทำอีกทีซี มันไม่ได้ได้อยู่แล้ว (หัวเราะ) พอได้จังหวะปุ๊บก็จะรีบกดๆ อย่งรวดเร็วหลายๆ ที คือเราอยากไม่ให้เป็นภาพมากไป คือเหมือนกับว่าในเชิงเทคนิคหรือว่าอะไรก็ตาม ผมว่ามันเหมือนผมใช้แฟลชยิงเข้าไปอะไรด้วย มันเหมือนเซตแสงนะครับ

นิว แดงก็แดง น้ำเงินก็น้ำเงิน

พีชาตรี แต่ถ้าดูแล้วไฟกัสมันอยู่ตรงที่เข่าตรงประมาณนี้นะอะ แต่ผู้หญิงคนนี่ไม่รู้เรื่องเลยนะว่าจริงๆ แล้วผมถ่ายรูปเขา เนี่ยเขาไม่รู้จะอะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย มีอะไรจะถามพี่เขาไหม

ปาน ปานรู้สึว่าอาศัยความแนบเนียนมันก็เลยได้ภาพที่นุ่มนวลแล้วก็ เป็นธรรมชาติ

พีชาตรี ผมให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมรอบๆ พวกความเซอร์อะความเก่า

ความแก่ คือมักจะมองเรื่องของกาลเวลา ภาพผมชอบให้คนมองว่าเป็นเรื่องของเวลาที่ผ่านไป ที่จะต้องไปต่อไป มีอะไรที่ยังหลงเหลืออยู่รีเปลาณะ แล้วก็อีกอย่างก็คือเรื่องของเสื้อผ้าเวลาเขาใส่ คือด้วยความที่เราถ่ายแพชั่นมาเราก็จะค่อนข้างดูรายละเอียดเรื่องโทนของเสื้อผ้าที่เขาใช้เหมือนกัน มันก็มาผสมกันอยู่เหมือนกันอะ

ลุงอ้อย แต่ผมจะรู้สึกในเรื่องของอิริยาบถ เรื่องของความตราบ่าตึกของอารมณ์

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย ส่วนอื่นๆ เป็นส่วนประกอบในเรื่องของความเชี่ยวชาญในเรื่องของการทำให้การถูกบันทึกมีความอึมของสี ความเหมาะสมของแสงอันนี้เป็นเรื่องทักษะ เป็นเรื่องที่ต้องพัฒนานะ

พีชาตรี แต่ผมหมายถึงว่า อย่างพวกเราที่ถ่ายกันมาผมก็รู้สึกมันเรียล เทบจะเรียลกว่าผมด้วยซ้ำไปอะไม่รู้ด้วยอุปกรณ์ที่พวกเราใช้กันหรือว่า... ผมรู้สึกว่ามันเรียลกว่า แต่ถ้าให้ผมไปถ่ายอย่างนั้นผมถ่ายไม่ได้ ผมไปถ่ายอย่างนั้นไม่ได้เพราะผมถ่ายแล้วขัดกับความรู้สึกกับตัวผม

ลุงอ้อย ลุงรู้สึกเหมือนเต้เนะ รู้สึกเหมือนเต้ที่เต้ถามว่า ไม่ทำอะไรกับรูปเหมือนไปปรับอะไรกับมันสักอย่างนึง แต่อาจจะไม่ได้ปรับ

พีชาตรี ไม่ได้ปรับก็ปกติเลยอะ จังหวะ จังหวะของแสง แต่คือที่ชอบที่สุดก็คือรูปเมื่อกี้ ที่ผู้ชายคนนั้นเขา บุคลิกเขาด้วยมันด่าเนะ เขาแรงเนะ ผมว่าเขาแรงกว่าไม่รู้เนะเขาแรงมากอะ เหมือนเขามีอะไรจริงๆ ก็ไม่รู้

พีต่อม เขาโกรธไอ้ 3 คนนั้นรีเปลา

พีชาตรี เออ มาเก็บค่าหัวอะไรสักอย่างผมก็ไม่รู้เนะ มึงไม่จ่ายนี่กูมาก็วันแล้วอะอย่างนี้ (หัวเราะ) มันเป็นความวุ่นวายของตลาดแหละ

เต้ คนนั้นเขาคิบบุหรืออยู่

นิว มีบุหรี่ยี่ด้วยเธอ

พีชาตรี ส่วนภาพคุณยายนี่ก็รู้สึกว่ามันคลาสสิก ในความรู้สึกว่าคลาสสิกเท่านั้นเอง เราชอบเราได้เห็นคุณยาย เราารู้สึก เออ รู้สึกว่าเขาโดดเด่นจากที่นั่นมาก

พีแอม

พีต่อม รูปนี้ชอบมาก ชอบ

พีแอม ก็ไม่รู้ ก็อยากถ่ายให้ดูมันเป็นภาพเคลื่อนไหว เออ แล้วเราก็ แล้วเขาก็ดูน่ารักดี เรารู้ว่ามันน่ารักดี

พีชาตรี ส่วนตัวแล้วรู้สึกว่ามันไปอยู่ที่ตรงนี้ใช้ใหม่ รู้สึกว่าพลังมันไปอยู่ ต้องบาลานซ์อย่างนี้ใช้ใหม่อะ บางคนอาจจะบอก เอ้ย หน้ามันไม่ชัด บางคนอาจจะอยากเห็นหน้าคน เนื่องจากว่ามันไม่ใช่เม็คเกร็ดที่จำเป็นขณะนั้นใช้ใหม่อะ อันนั้นเป็นคนต่างชาตรีเปลาอะ

พีแอม ไม่ใช่คะ น่าจะคนไทย

พีซัง แต่ดูเหมือนนักท่องเที่ยวเลย

พีชาตรี แต่ผมชอบรูปนี้นะ

พีแบด ดูมีความเป็นนักท่องเที่ยวสูงนะ (หัวเราะ)

กี เออ ดูปั่นเร็วชะด้วย

เต้ รูปนี้น่าส่งเข้าประกวดโอลิมปิกนะ (หัวเราะ)

พีแอม แล้วรถคุณลุงเขาก็น่ารักนะ มีเขี้ยวๆ เป็นดอกไม้ๆ

พีซัง มีดอกไม้ด้านหน้า

พีแอม เราก็งี้เงี้ยว เพราะกว่ามันจะผ่านมาสักคันหนึ่งก็ถ่ายรถมรเมลิไปเรื่อย เอ๊ย...เมื่อไหร่จะมา ก็อยากได้สามล้อจริงๆ เออ ตอนแรกก็มาคันหนึ่งถ่าๆ แล้วก็แสงเวอร์ไปก็เลย

พีชาติรี ผมรู้สึกว่าไม่น่าเบื่อด้วย เหมือนกับว่าถ้าเราอยู่ที่ถนนทบุรีเราไม่มีทางเห็นสามล้อได้เหมือนวันนี้

ลุงอ้อย ก็ได้รับความเคลื่อนไหว อยากได้ความเคลื่อนไหวก็ได้ความเคลื่อนไหว

พีแบด อันนี้ผู้ดเด็ก (หัวเราะ)

พีแอม คือที่จริงไม่ได้ตั้งใจเพราะว่าไม่เห็นว่าเขาฉี่ ยืนอยู่บนสะพานลอยก็จะไม่เห็นว่าเขาฉี่ เราก็นึกว่าแบบยืนอ่านยืนดูอะไรกันอยู่ ก็ดูน่ารักดีดูเป็นครอบครัว มีคุณยายคุณแม่แล้วก็มีหลาน

พีหญิง ความบังเอิญเนอะ

พีแอม ยืนทำอะไรกันอยู่นะ พอเราถ่ายเสร็จ อ้าว เขายืนฉี่อยู่ (หัวเราะ) แล้วมันแบบก็เขิน

ปาน แล้วไปถ่ายเขามา

พีซัง แล้วเขาจะเห็นรีเปล่า

นิว ไม่ เขาไม่เห็น ถ่ายจากด้านนี้

พีแอม เราอยู่ข้างบนไง

พีต่อม มองขนาดนี้แล้วหลานจะฉี่ออกไหมเนี่ย (หัวเราะ)

พีหญิง คิดว่ากำลังก้มดูอะไรกัน เออ

พีต่อม แอ้คชั่นมันแบบว่าดูแล้วรู้เลย โฟกัสไปที่เดียว (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แต่ไม่สังเกตไม่รู้หรอก

พีแอม ขนาดเราถ่ายใกล้ขนาดนี้เรายังไม่เห็นเลยว่าเขาทำอะไรนะ

พีซัง มีแม่กับยายเนอะ

พีแอม ดูเป็นครอบครัว เขาก็ช่วยกันลุ้นดูหลาน

นิว แล้วต้องมีแม่กับยายมาดูด้วยนะ

พีแบด คือคนไม่ใช่น้อยนะตรงหน้าเมเจอร์ เขาก็ไปยืนตรงนั้นกัน เรียกลูกเขามาฉี่ตรงนั้น (หัวเราะ) คือหนูนะเห็นแล้วว่าเขาเรียกลูกเขามาฉี่ๆ แล้วก็มาฉี่ตรงนี้ เฮ้ย! เดียวไปเอากล้องที่แอมมาถ่ายแต่พอหันไปอีกที่ แอมมันถ่ายอยู่ ก็นึกว่ามันเห็นอย่างที่เราเห็น (หัวเราะ)

พีแอม ถ่ายเสร็จแล้วเพิ่งเห็น

ลุงอ้อย คืออารมณ์เขา อารมณ์ชนบทนะ ก็ง่ายๆ ตรงไหนก็ได้เนอะ แต่อันนี้เราว่าถ้ามันเป็นผู้ใหญ่ก็หันกล้องหนีอยู่ดี ไม่กล้า (หัวเราะ)

พี่แบด มันมีแมวกี่ตัว

พี่แอม 2 ตัว มีลูกแมวอยู่ แม่แมวมันยืนจ้องหน้าเราอยู่นานมากเลย ยืนจ้องเราแบบจะทำอะไรลูกมันรีเปลา

พี่ชาตรี แต่ดูหน้ามันยังละอ่อนอยู่เลยนะ

เต้ แม่ยังสาว

พี่แอม ก็ไม่เห็นหน้าแม่ชัดมาก ลูกแมวมันซนมาก เป็นอารมณ์ที่แบบที่แม่หวงลูก

พี่ชาตรี มีเจ้าของอยู่ใช่ไหม

พี่แอม ไม่แน่ใจว่าอยู่แถวนี้รีเปลา มันวิ่งอยู่ในตลาด

ลุงอ้อย ดูอันนี้ ตอนแรกไม่เห็นแมว พื้นที่กล่องนี่ค่อนข้างที่จะเยอะ บังเอิญแมวกี่ขาวๆ กล่องก็ขาวๆ ก็เลยกลืน เราก็เลยไม่ทันเห็น

พี่แอม มันอยู่บนแผงขายของ แต่ของเขาเก็บไปแล้วก็เหลือแมว

นิว น่ารักนะ

พี่ชาตรี แสดงว่าชอบแมวนะ

พี่แอม บังเอิญเดินเข้าไปในตลาดแล้วเจอแมว 2 ตัว ก็คือเดินตามถ่ายมันเลย แล้วรูปนี้เราดูเหมือนกับว่าหลงทาง ดูหว่าแหว อ่างว้าง มันเดินสะเปะสะปะมากเลย ไม่รู้จะทิศไหน คือมันหล่นมาจากตรงชั้นเมื่อกี้ค่ะ แต่เราเดินตามมันไป จนป่าเถื่อนนั้นบอกว่าแมวอยู่ตรงนี้ก็เลยจับมันขึ้นไปวาง ก็เดินๆ ของมันไปดูไม่มีทิศทาง

พี่เบด

พี่ชาติรี โอ้โห ระวังนะคินนี่

พี่เบด ขออนุญาตแล้ว ตอนแรกทีถ่ายแค่สงสัยว่าทำไมต้องมีแต่น้ำแดง รู้ได้ยังไงว่าเขาต้องน้ำแดง ท่านอาจจะเบื่อก็ได้ รู้ได้ยังไงที่ท่านอยากจะฉันทันนี้ อยากได้นางรำอยากได้รูปอยากได้เทียน เออ แต่ก็เข้าใจว่าความเชื่อของคนก็คือสักการะนั้นแหละ แต่หลักๆ คือน้ำแดง มันเยอะมาก

ลุงอ้อย อืม เราก็เห็นอันนี้ เจ้าที่ไหว้เนี่ยต้องเป็นกรดไหลย้อนแน่เลย กินเข้าไปหมดคินนี่ ร้อนในเลย (หัวเราะ)

พี่เบด ต้องบอกว่าถ่ายกล้องไม่เป็นเลย ใช้กล้องพี่ซังแต่ว่าทำอะไรไม่เป็นเลย

ลุงอ้อย เรื่องราวมันอยู่ที่น้ำแดงนะ

พี่เบด ค่ะ แคน้ำแดง

พี่เบด อันนี้ใจจริงอยากถ่ายเสื้อ ร้านนี้มันขายแต่เสื้อกรีน เซฟ โลฟอะไรสักอย่าง

ลุงอ้อย อ้อ โปรเจ็คต์มาเที่ยวมาเลยใช่ไหม

พี่เบด ใช่ แล้วผู้คนที่สนใจเข้าไปซื้อ คนขายเป็นคนเสื้อดำ ก็เลยรู้สึกรู้ว่าเขาซื้อด้วยอะไร เพราะแฟชั่น คือเพราะว่าคานี่ หรือว่าอะไร แต่ว่าด้วยความที่ขอยมันแคบ ไปยืนถ่ายนี่ก็แบบบังหน้าร้านเจ้อีกคนนึง เจ็กก็มองหน้าแล้วมองหน้าอีก เราก็รีบๆ ถ่าย

พี่ซัง เหมือนกับเข้ากระแสนะ

พี่เบด ก็ถ้า คือมองว่ารักษารมชาติมันคือกระแสนแล้วทำไมเขาแบบไม่ลงไปลึกกว่านั้น ไม่ใช่แค่คุณใส่เสื้อนะ

ลุงอ้อย ก็เอากระเสมาเป็นจุดขาย เส้นนี้แรงมากนะ

พี่ชาติรี อืม

พีซัง ต้องมีกรรมการใหม่เนี่ย (หัวเราะ)

พีชาตรี คุณจะเลือกชีวิตแบบไหนใช้ไหมอะ สามล้อหรือว่าตุ๊กๆ หรืออยาก
จะนี่ก็ขึ้นรถ

พีแบด ก็ตอนแรกก็ไม่ได้คิดถึงขนาดนั้น คิดแค่ว่าความปลอดภัยมันอยู่แค่นี้
นี่ คือแค่เส้นที่เราเดินใช้รีเปลาแล้วตุ๊กที่มาจากข้างหลังโน้น (หัวเราะ)

ลุงอ้อย มาทั้งหน้าทั้งหลังเลยนะ

พีต่อม คนถ่ายก็อันตรายนะ

พีแบด แล้วเราก็ไปยืนอยู่ตรงกลางด้วย แบบรีบถ่ายแล้วก็รีบวิ่งเข้า

พีซัง แต่ภาพนี้สะท้อนได้หลายมุมมองนะ

นิว นั้นมันจะโดนแล้วนะ

พีแบด ใช่ ประมาณนั้น คือที่รีบวิ่งไปถ่ายแล้วก็รีบวิ่งเข้าก็รู้สึกว่ ैया
ความปลอดภัยของคนทำไม่มันแบบมีแค่นี้เอง ไม่มีประกันได้ด้วยเพราะว่า
รถข้างหลังก็มา

เต้ ไทยประกันรีเปลา (โห้ๆ)

แป้ง เต้จะขายเหรอ

ลุงอ้อย เอาเส้นเหลืองออกนี่นะรูปมันปกติเลยนะ

นิว อืม ธรรมดา

พีแบด ค่ะ

พีชาตรี ดีครับ

พี่เอม

พี่เอม รูปนี้ถ่ายหน้าร้านกาแฟในตลาด ข้างหน้ามีสมาคมหมากรุกซึ่งแบบว่าไม่ได้มีแค่ 2 กลุ่มนะ เขามีกันหลายกลุ่มที่เป็นกลุ่มที่ก็ยังเป็นวัยหนุ่มอยู่ เขาแบ่งกลุ่มชัดเจนนะ ไม่มีคนแก่เล่นกับคนหนุ่ม หรือว่าคนหนุ่มเล่นกับคนแก่เลย แต่ว่าทุกคนก็ตั้งใจเล่นมาก จนกระทั่งเอมถ่ายอยู่พักนึงนั้นแหละถึงมีคนเห็น “โอ้ย เขามาถ่ายรูปทำสารคดี ยิ้มๆ หน่อยพวกเรา” (หัวเราะ) ก็ น่าสนใจดี รู้สึกว่ามันให้ความรู้สึกเป็นสมาคมนะ หน้าร้านกาแฟแล้วก็มีคนมารวมตัวกัน

ลุงอ้อย นี่มันเป็นอีกเวอร์ชันหนึ่งของคนติดเกมนะ (หัวเราะ)

พี่แปด เด็กเวอร์ชันแรก

พี่ซิ่ง ดูแล้วมันก็แสดงความเป็นไทยเนอะ

ลุงอ้อย พอเล่นหมากรุกเล่นไม่ว่าเขาติดเกมใช้ไหม ความเป็นไทยดูดีขึ้น มาที่เดียวเลย (หัวเราะ)

พี่ซิ่ง ดูเป็นแบบว่าเหมือนกับกิจกรรมของคนที่อยู่ในชุมชนนะ ที่เป็นแบบไทยๆ ด้วยอย่างเนี่ย

พี่เอม แล้วมันเป็นเกมที่ยังได้สมาคมพูดกันนะ ที่เรารู้สึกนะ ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่ของตัวเอง มันเป็นเกมที่ต้องเล่นด้วยกัน

ลุงอ้อย เราถ้าดูละเอียดนะ โห้ เราว่าเริ่มเขี้ยวไม่เกี่ยวเลยว่ะ (หัวเราะ) รมมันไม่ต้องมีก็ได้

นิว เออ กันสาดก็มีเนอะ เอาไว้กันแดดเง แดดเที่ยง

ลุงอ้อย โอ้โฮ อันนี้

พี่เอม เป็นคุณป้า แล้วก็จะมีอีกรูปหนึ่งที่เป็นรูปว่าคุณป้าชายอะไรด้วย แต่รู้สึกว่าคุณป้าใจคุณป้ามากเลยก็เลยอยากให้เห็นคุณป้าชัดๆ คือตอนที่ซื้อของพี่หญิงพอตีไปด้วยกันไง พี่หญิงก็ซื้อของไปก็ชวนป้าคุยไป เราก็ถ่ายรูปไป ซึ่งเป็นคนแก่ที่เป็นแม่ค้าที่ยังมี...เขาเรียก มีใจกับลูกค้าอยู่นะ เออ คือพี่หญิงพยายามจะถามว่าเป็นแม่ค้าอะไร มันมีลูกพอกอยู่ลูกหนึ่งนะที่นี้พี่หญิงก็ถามว่าเป็นแม่ค้าอะไร แกก็ไม่โกหกนะ

แกก็บอกว่า “อืม ป้าเคยเอาไปแกงส้ม”

“แล้วแกงใส่อะไรล่ะ”

เราก็เริ่มถามหนักเข้าแล้วแกก็บอกว่า “ป้าเคยกินแค่ครั้งเดียวไอ้พี่หญิง หนอย่าซื้อไปเลยลูก” ป้าเขาก็ไม่รู้ว่ามันจะดีริเปล่า

ลุงอ้อย อ้อ

พี่เอม ป้าเขาก็บอกไม่ถูกอะไรอย่างเนี่ย เราก็รู้สึกเหมือนมีจรรยาบรรณ

พี่ชาติรี (หัวเราะ)

พี่เอม มันไม่ใช่แบบ “เอาไปเถอะ แกงอร่อย” ป้าน่ารักมากเลยนะ ชายแต่ของที่เป็นผักพื้นบ้านทั้งนั้นเลย กะเพราะเหี่ยวๆ ที่เป็นกะเพราะแกงซึ่งไม่ใช่กะเพราะสดจัด

ลุงอ้อย อันนี้นะ คือเรื่องราวเราว่ามันเห็นไม่ได้ แต่ว่าถ้าดูเรื่องของภาพเออ หน้าคนแก่ คือ รูปถ่ายมันน่าดูอยู่แล้วนะ คือพอแก่เนี่ยมันช่วยให้ดูมีเรื่องราวด้วยตัวมันเอง รอยย่นรอยอะไรต่างๆ มีเรื่องราวของมันเอง มีอายุของมันนะมีเรื่องราวมากแล้วล่ะ แต่ว่าอันนี้ระหว่างแบ็คกราวด์ซึ่งมันแบบไม่มีสีสันนะ ออกสว่างๆ เฉยๆ นะแบบคุณป้าแล้วก็หน้าตัวเองเต็มๆ เลยนะ น้ำหนักของรูปนี้มันก็เลยแบบคือง่ายที่จะดูนะ มันเหมือนกับว่าที่เขาเรียกว่า (ใจความเดียว) single mind นะ คือรำเริง น้ำหนักก็โอเค แสงก็สวยดี รอยเส้นเลือดนี้ทำงานเหมือนกันนะหมายความว่ามันให้อารมณ์กับรูปได้

นิว ย่นดีอะ

พี่เอม อันนี้ก็จริงๆ ก็คือรวมการเป็นศูนย์รวมของเปรี้ยว

ลุงอ้อย คนชายเขาก็เปรี้ยวใช่ไหม

พี่เอม ใช่ค่ะ ตัวคนขายด้วยซึ่งแบบร้านอื่นๆ เขาอาจจะขายผ้าหรือว่าอะไรก็คือเขาจะขายหลากหลาย แต่อันนี้คือมีแต่ของเปรี้ยวแล้วก็คนขายก็เปรี้ยวมากด้วย

ปาน สีเสื้อด้วย

พี่ชาตรี แขนเขายาวมากเลย (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เออ อันนี้ค่อนข้างมีบทบาทนะ แขนที่วัดเนี่ย

พี่ซิง ดูแล้วเปรี้ยวปาก

ลุงอ้อย เปรี้ยวไปหมด หัวเราะ

พี่ชาตรี สีด้วยนะ

พี่ซิง เขียว ชมพู

ลุงอ้อย อันนี้ก็เป็นเศรษฐศาสตร์พร้อมกับแฟชั่น

พี่ฝน

พี่ฝน ตอนถ่ายไม่ได้คิดว่าจะถ่ายอะไร ความที่เราไม่ได้คุ้นกับตรงนั้นพอเห็นอะไร ก็รู้สึกตื่นตา ได้เจออะไรแบบ เอ้ย มันเป็นเรื่องสนุกดี แต่พอไปเจอมุมที่มันมีชีวิตของตลาดดี ก็เลยเก็บภาพนี้มา ก็ไม่มีอะไรมากก็ชอบนะค่ะ

ลุงอ้อย เราดูเหมือนมันไม่โฟกัสนะ ตั้งใจไม่โฟกัสใช่ไหม

พี่ฝน คือมันไม่โฟกัสค่ะ แต่มันไปโฟกัสที่ถนนเชียงชนะ

ลุงอ้อย อ้อ ข้างหน้านี่ใช่ไหม

เต้ อ้อ ตอนแรกนึกว่าไม่ได้โฟกัสเหมือนกันแต่มองมาเห็นถนนเชียงก่อนเลย

พี่ฝน พอถ่ายปุ๊บคือเรา เรารู้สึกเราไม่ได้ตั้งใจถ่ายเวลาคือพอเราไปปุ๊บเจออะไรก็แฮะ เจออะไรก็แฮะ คือไม่ได้คิดก่อนว่าจะถ่ายอะไร

พชาตรี ครับ

พี่ฝน ก็ได้เป็นภาพนี้มา ก็พอมาดูเสร็จแล้ว รู้สึกได้คะรูปนี้

พี่ซัง ดูแล้วรู้สึกเหมือนมันมีอะไรมาเคลือบๆ นะ ดูแล้วมันเป็นแบบพลาสติกเยอะๆ แบบว่าเคลือบๆ (หัวเราะ)

เต้ คนถ่ายก็โดนเคลือบเหมือนกัน

พี่ซัง เหมือนมันมีอะไรห่อหุ้ม เป็นพลาสติกใสๆ

พี่ฝน คุณยายคนนี้หลบมุมอยู่เจียบๆ เพราะว่าตรงนั้นพอไปปุ๊บแล้วแบบเหมือนไฟตามจับอยู่ที่แกพอติเลย (หัวเราะ) ภาพเป็นแผงขายของใหญ่ๆ แต่แกก็มีอะไรมาขายก็ขายอยู่อย่างนี้ แต่จริงๆ ภาพที่ตาเห็นนะมันเก็บไม่ได้แบบที่กล้องมันเก็บมา เรารู้ว่า...รู้สึกจำได้ แสงตอนนั้นมันสวยดีเนอะ

อารมณ์แบบอยู่แบบเรื่อยๆ หลบมุมของยาย

พี่ชาติรี ครีบ เราชอบที่มีจักรยานอยู่ตรงนั้นด้วย

ลุงอ้อย ดูท่าทางยายแคะค่อนข้างที่จะยังง้อะ ไม่เบาอะ (หัวเราะ)

พี่ฝน เป็นแม่ของคนขายนมชาวด้วยรีเปล่าไม่รู้

พี่ซิ่ง แต่เราจะรู้สึกว่าเขาไม่ใช่แม่ค้าอาชีพนะ จะเป็นเหมือนกับมีของจากที่บ้านแล้วก็เอามาวางขาย ก็จะมีรู้สึกเหมือนเสื่อ ความพร้อมที่จะเป็นแม่ค้าก็ไม่ได้เห็นชัดเจน เหมือนเป็นชาวบ้านแล้วแบบก็เอาอะไรมีอะไรมา

พี่ฝน เป็นแม่ค้าแบบไม่ได้ born to be แม่ค้า ไม่ได้เรียกลูกค้าให้มาสนใจของฉันหน่อย คนอื่นก็เดินผ่านไปไม่ได้สนใจจะขายของสักเท่าไรหรอก ก็เอามาวาง

พี่ซิ่ง ใช่ๆ

ลุงอ้อย รู้สึกแกล้งไม่จนนะ

พี่ชาติรี เออ

พี่ซิ่ง เนอะ

พี่ฝน มีจักรยานด้วยไม่จนหรอก (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อาจจะเป็นเจ้าของตลาดก็ได้ (หัวเราะ)

พี่ชาติรี เหมาะมาก

พี่ฝน ระหว่างทางไปกินกล้วยเดี่ยว สีสะดุดตาดี เพราะว่าฝั่งกรุงเทพฯ นะ คือแค่ข้ามฝั่งมานิดเดียวมันมีความต่างกันของลักษณะรถอย่างสี แม้แต่อยู่ในหมู่บ้านฝนก็จะมีรถอย่างนี้แต่ไม่ได้ชวนให้มองขนาดนี้ สีมันจะชัดๆ แต่นี้ดูแล้วแบบนนทบุรีจิงวะ (หัวเราะ)

นิว สีข้างหน้าเนีย นนทบุรีมาก

ลุงอ้อย นิดเดียว นั่งรถแท็กซี่ไปนิตเจดต่างจังหวัดละ (หัวเราะ)

พี่ซิ่ง แล้วก็ดูเห็นบรรยากาศเนอะ

ลุงอ้อย รู้สึกว่าไม่ใช่กรุงเทพฯ

พีเปิ้ล

พีเปิ้ล รูปนี้ก็อารมณ์เดียวกัน เขาก็จะแซวกัน เฮ้ย! เขามาถ่ายรูปแล้ว รูปนี้มองว่าทำไมทหารต้องมายืนดู

พีฝน นี่พี่ทหารจริงรีเปล่า

พีเปิ้ล จริงๆ แล้ว เออ การเดินทางมากมันมีอะไรเป็นเบื้องหลังรีเปล่า

พีชาตรี อันนี้ไม่ใช่ยะลาไซ้ไหม (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อารมณ์มันรู้สึกอย่างนั้นเนอะ

พีชาตรี มาดูแลความสงบเรียบร้อยใจ

ลุงอ้อย สมมติว่าเอารูปนี้มาให้เราดูแล้วบอกว่าไปเที่ยวยะลามา เฮ้ย เราเชื่อนะ (หัวเราะ)

พีชาตรี ไซ้ไหม

นิว เออ ไซ้

พีชาตรี วันนี้เราไปนทบุรี เราได้อะไร

พีเปิ้ล จริงๆ แล้วเขาเป็นญาติกับคนขายกาแฟ (หัวเราะ)

นิว สรุปว่าเขาคือทหารจริงๆ ไซ้ไหม

ลุงอ้อย ไซ้ๆ จริงๆ 2 คนนั้นเขาไม่ให้เล่นใจ (หัวเราะ)

พีชาตรี เขาจะทิ้งไว้ให้ใครตีมันตอนนะ

พีเปิ้ล ตอนแรกเห็นแก้วน้ำแก้วนี้แล้วรู้สึกว่ตลาคด ทำไมตลาดมันปิดหมดแล้วคะ แล้วทำไมแก้วนี้มันถูกทอดทิ้งให้แบบหมดประโยชน์แล้ว รูปอาจจะสื่อออกมาได้ไม่เท่าที่คิดนะคะ

พีชาตรี มันมีแมลงวันด้วยไซ้ไหม

พีเปิ้ล ตะปูคะ

พีซัง ข้างนี้เป็นถ่วงอก (หัวเราะ)

พีชาตรี แต่ผมก็ชอบนะรูปนี้ เออ

เต้ ถ่ายสวย

พีซัง มีเส้น มันเหมือนมีอะไรให้มองเนอะ

พีบีล กำลังมองว่าถ้ามันเป็นน้ำหรือถ้าแบบเหลือครึ่งแก้วแล้วถ้าเติมให้เต็ม ก็คงจะมีคนไปสนใจมันเพราะมันเป็นน้ำเต็มแก้ว

พีชาตรี แต่ชอบสนิมๆ ข้างหลังนะ

ลุงอ้อย รู้สึกเหมือนกันนะ รู้สึกว่าเหมือนหมดประโยชน์แล้ว หมายถึงตัวแก้วนี้ แต่เรื่ององค์ประกอบเรื่องอะไรก็โอเคมันก็มีความง่าย ๆ เข้าไป

พีซัง มันหมดประโยชน์แต่แก้วมันยังดูดีอยู่เลยนะ ไม่ได้อยู่ในสภาพแบบพิการ ใช้งานไม่ได้แล้ว

พีบีล จริงๆ แล้วโฟกัสตรงด้านซ้ายสุด คนเรามันไม่มีทางเลือกแล้ว ings เหมือนกันว่าจะรั๊ดทำไม (หัวเราะ)

ลุงอ้อย มันเหมือนเป็นภาพปริศนา หัวเราะ

นิว เวลาเขาขาย เขาขายเป็นคู่ไง

เต้ ^(crop / ตัด) น่าจะครอปหน่อยนะ ข้างบนมันรบกวน

ลุงอ้อย มันรุนแรงไปนิดใช่ไหม

เต้ ใช่ มันใหญ่รบกวนข้างล่าง

ลุงอ้อย คุณลักษณะของการกำหนดพวกนี้ คุณลักษณะของการกำหนดดูมีอา การเท่าๆ (หัวเราะ) มีคือไม่ค่อยรู้สึกในเรื่องของอีโมชันนอลเท่าไร แต่รู้สึก ในแง่ขององค์ประกอบ เรื่องของการวางอะไรมากกว่า ดูแล้วมันเก๋มันเท่ อะไรมากกว่า สี แต่อันนี้ก็รู้สึกเหมือนเต้เหมือนกันนะ ว่าข้างบนไอ้ความ สว่างมีผลแรง

เต้ แต่พอสว่างแล้วมีคนยื่น

พีชาตรี ก็อาจจะไปปรับนิดหน่อยนะ อิม หรือไม่ก็เขาเรียกว่าเบิร์นนะ ^(burn)

ไปถ่ายรูปที่ท่าบ้านนทครังนี้ ได้

อะไร

ลุงอ้อย แต่ละคนคงพอได้เห็นอะไรเพิ่มขึ้นนะ ตอนแรกเราคุยกันในเรื่องที่มาที่ไปหรือว่าแรงบันดาลใจ แต่พอไปถ่ายมาแล้วก็ไม่รู้ว่าแต่ละคน ในขณะที่กำลังถ่ายหรือว่าวันนี้เรารู้สึกว่ามีอะไรที่อธิบายความรู้สึกตอนก่อนไป แล้วตอนกลับมาเกี่ยวกับกิจกรรม ได้ไหม

อย่างของลุง ลุงมีความรู้สึกที่ตอนแรกก่อนไปนี่ก็อดไม่ได้นะที่จะนึกภาพตรงนั้นตรงนี้ หมายถึงมันมีว่าต้องหารูปหา หาเสียบหาอะไรที่จะถ่าย แต่พอไปเข้าจริงๆ แล้ว รู้สึกว่าไม่ต้องหา มีให้ถ่ายแบบเยอะเยอะไปหมดเลย

พี่หนึ่ง พี่รู้สึกกับตัวเองว่าเวลายังไม่พอ แต่ละคนเป็นไงบ้าง เราไปกันเป็นทีมใช่ไหม เป็นยังไงบ้าง

พี่แบด โพนจะตอบว่าอะไรนะ

โพน ไม่ได้จะตอบครับพี่

พี่หนึ่ง เริ่มที่โพนนั่นแหละ

โพน เอาจริงหรือพี่ พี่ถามว่าไงนะ

ลุงอ้อย อย่างนี้ๆ เมื่อกี้ลุงลองเกริ่นดูนะ จริงๆ คืออยากจะรู้ความรู้สึกว่าก่อนไปแล้วก็ไปแล้ว มันเกิดอะไรขึ้นกับความรู้สึกเราบ้าง เกี่ยวกับการถ่ายรูปนะ ก่อนที่เราจะสมมติว่าวันนี้มันเป็นวันที่เรารู้อยู่แล้วแหละว่าเรามาเวิร์คช็อปเรื่องของภาพถ่าย เรารู้สึกว่าเรามีอะไรที่มันเพิ่มเข้ามาในตัวเราบ้างเกี่ยวกับภาพถ่าย อย่างเช่น ได้มีความรู้สึกว่าได้มีมุมมองอะไรใหม่ๆ หรือได้เห็นอะไร เออ มันมีการจับเรื่องราวหรือประเด็นหรืออะไรที่เราไม่เคยนึกมาก่อนอะไรทำนองนี้ ลองยกเป็นตัวอย่างนะ

ทีนี้แต่ละคนพอที่จะเล่าสู่กันฟังได้ไหม ในสิ่งต่างๆ เริ่มที่พี่แอมก่อน ก็ได้ (หัวเราะ)

พี่แอม สำหรับแอม ภาพแต่ละภาพในแต่ละคนที่เห็นจะคนละมุมมองกัน ภาพบางภาพแบบว่าจุดเดียวกันแต่ว่าคนถ่ายต้องการจะสื่อออกมาอาจจะคนละแบบกัน ภาพก็อาจจะออกมาคนละอารมณ์ เออ ก็ได้เห็นมุมมองหลากหลายมากขึ้น แต่ละคน แต่ละรูปแต่ละภาพที่สื่อออกมา

พี่ฝน ลุงถามว่าอะไร

ลุงอ้อย ได้อะไรบ้างๆ คือถ้าไม่ได้ก็ไม่ได้นะ (หัวเราะ) ไม่ใช่ว่าต้องได้นะหมายความว่าสำหรับความรู้สึกที่เราได้ แล้วเราเล่าบอกได้ว่าเราได้อะไรบ้างก็จะได้แบบรับรู้ด้วยกัน เรามาแลกเปลี่ยนเติมกัน

พี่ฝน ได้อะไรอย่างที่ลุงบอกนั่นแหละ แต่ว่าไปในที่ที่ไม่ใช่ที่ที่เราไปใช้ชีวิตอยู่ปกติ ซึ่งคือเราสนใจกับเรื่องของเวลาไปเจอที่ใหม่คนใหม่ เราจะรู้สึกไม่รู้ว่าด้วยความ เราจะชอบตื่นเต้นกับอะไรแบบที่ไม่คุ้น จะรู้สึกไม่คุ้น แต่อย่างที่ลุงบอกก็คือพอไปปุ๊บมันมีเรื่องอะไรแล้วเรารู้เราจะไปคิดแทนเขาด้วยเหมือนแบบเขาคิดอะไรอยู่ว่า เหมือนสร้างเรื่องต่อ ก็นั่นแหละรู้สึกว่ามันมีเรื่องอยู่ในตรงนั้นเยอะ ซึ่งแล้วแต่ที่เราเลือกที่หยิบมุมไหนมา ในเรื่องการถ่ายมันรู้ว่า ณ โมนเมนต์ตรงนั้น ตาที่เราเห็นกับภาพที่มันออกมามันไม่ได้สวยเท่าอย่างนั้น เรารู้สึกว่าภาพของเราที่เราเอามา เราชอบภาพของคุณยายมากเพราะว่าไปตอนนั้นคือเวลายังเหลืออยู่ที่เราหลงกับพี่ชาตรีอยู่ในตลาด เออ เราก็เลยไปเจอ ณ โมนเมนต์ตรงนั้นพอดี แบบภาพแสงสวยตรงนั้นก็เลยแบบ ถ่ายมาด้วยก็คือไม่ต้องคิดอะไรมากก็แค่รู้สึกแล้วก็ถ่าย ก็หยิบภาพตรงนั้นออกมา

ลุงอ้อย อย่างเราก็ได้นะ คือลุงได้เห็นอย่างหนึ่งว่าพวกเราถ้าจะจ้องอะไรจริงๆ ก็หาอะไรที่ตัวเองสัมผัสได้ออกมาได้ เหมือนสมมติเราไปหาเพื่อนก็เป็นอะไรที่ผ่านไปๆ ใช้ไหม แต่พอเราลองกำหนดกันขึ้นมา เราไปถ่ายเป็นภาพมาซิ เราต้องไปจับอะไรสักอย่างหนึ่งที่มันเป็นภาพขึ้นมา ก็เห็นว่าพวกเราก็สามารถที่จะจับความที่มันเป็นปกติประจำวันออกมาได้ตาม ความคิดของเราเข้าไปในสิ่งที่เราไปเห็นนะ หรือเห็นแล้วได้คิดมันก็เกิดขึ้นได้ อันนี้เห็นว่าศักยภาพของพวกเราที่สามารถที่จะเอาภาพนั้นมาแมนเนจเป็นเรื่อง

ได้ ซึ่งก่อนหน้านี้ก็ยังไม่อะไร ไม่เห็นไม่ใช่แปลว่าไม่สามารถทำได้นะ แต่พอตอนนี้ก็รู้ว่า เออ เราพอจับจ้องอะไรก็มี ก็สามารที่จับจ้องให้เป็นภาพได้ นี่คือที่ตัวเองรู้สึกว่าได้เห็นในวันนี้

พีทิง รู้สึกอย่างนี้จากการถ่ายรูป เออ มันก็ไม่ได้ยากที่จะถ่ายรูปคนไม่รู้จกอย่างที่คุณคิด อืม จากปกติจะไม่ค่อยกล้าถ่ายเท่าไรแต่มันก็ดูไม่ได้ยากอะไร แล้วก็กล้องที่ใช้ก็เป็นคอมแพคท์ธรรมดา ก็ด้อยอย่างเดียว อดได้ แล้วก็คือมันก็มีบางอย่างที่เราอยากบอก แล้วเราก็แบบเลือกมุมที่จะบอกได้ ก็ทำได้

โพน ก็โดยปกติที่ฉันไปเห็นพวกนี้ฉันก็ไม่ได้สนใจกับมันอะไรเท่าไร พอวันนี้มีโจทย์ให้ต้องถ่ายที่มีคนด้วยเรารู้สึกว่าเรื่องทุกอย่างมันสามารถสร้างเรื่องราวได้หมด แล้วก็มีความคิดเหมือนหลายๆ คนเหมือนกัน

แป้ง วันนี้เหมือนกับว่าได้เรียนแบบเรื่องการสื่อสารมากกว่า ปกติเป็นคนที่ไม่ค่อยคุยกับคนแปลกหน้า พอวันนี้เดินกับพี่เขา พี่เขาก็คุยกับคนโน้นคนนี้ก็เลยได้คุยด้วยบ้าง

ลุงอ้อย หมายถึงคุยกับคนแปลกหน้านะเหรอ

แป้ง คุยกับพี่ชาติ

ลุงอ้อย ก็คือสิ่งที่ได้วันนี้ใช่ไหมอะ

นิว เคยคิดว่าถ้าเราจะถ่ายรูปอะไรสักอย่าง เหมือนมันจะต้องมีอุปกรณ์อะไรมากมาย จะต้องมีความรู้เรื่ององค์ประกอบแบบมันจะมีอัตราส่วน 1 ต่อ 3 อะไรที่แบบที่เขาพูดๆ กันนะ คือไม่มีความรู้ด้านนี้เลย เพิ่งรู้วันนี้ว่าถ่ายรูปมันไม่ได้ซับซ้อนอะไรขนาดนั้นประเด็นที่สำคัญกว่านั้นคือสิ่งที่เราจะพูด หรือว่าต้องการจะสื่อกับคนดู เรารู้สึกว่าหลายๆ ภาพดูไม่ได้ใช้เทคนิคอะไรมากเลย แต่ว่าตัวเนื้อหาหรือว่าสิ่งที่อยู่ในภาพเป็นจุดที่สำคัญจริงๆ เหมือนกับว่ามีมุมมองสักเรื่องนึง

อีกอย่างนึงก็คือรู้สึกตื่นเต้นกับมุมมองของคนอื่นต่อภาพๆ

เดียวกันที่ปกติถ้าเรามองภาพๆ นึงก็จะคิดในแง่ในมุมมองเดียว เหมือนกับว่ามองว่าเป็นเด็กผู้ชายก็จะคิดอย่างเดียวของเรา ก็แบบเออเขาเหงา พอได้ฟังคนอื่นก็แบบแม่เขาอาจจะนั่งอยู่ข้างๆ รีเปล่า หรือแบบเรื่องอื่นบางรูปอย่างเนี่ยที่แบบเราอาจจะไม่เคยคิดมาก่อน

พีแนน ก็มันเป็นครั้งแรกที่พี่ถ่ายรูปแล้วมานั่งคุยกัน เพราะว่าบางครั้งเราถ่ายรูปออกมา เราก็จะมองว่า เออ มันสวยนะหรือว่าถ่ายแค่เก็บไว้ แต่ว่าครั้งนี้เป็นครั้งที่ทุกคนได้มาคุยกัน ก็บอกอะไรหลายๆ อย่างว่าบางครั้งรูปบางรูป ก็ทำให้คนมีอะไรได้หลายๆ อย่าง แล้วก็ถ้าเราไม่ได้เป็นคนถ่ายรูปก็จะเป็นสิ่งที่สื่อออกมาว่าคนถ่ายเขาคิดยังไง แต่ก็ถ้าคนถ่ายไม่ให้เราพูดมันก็แปลความหมายไปได้หลายอย่างทั้งทางที่ดีและไม่ดี ฉะนั้นภาพก็ออกมาที่สำคัญสำหรับภาพลักษณะหรือว่าอะไรหลายๆ ที่เราได้ถ่ายทอดออกมา

พีเปิ้ล ตอนแรกพอรู้ว่าจะต้องได้ไปถ่ายภาพแนวผู้คนแบบพวกวิถีชีวิต ก็รู้สึกอีกแล้วเหอ แต่จริงๆ แล้วชอบถ่ายรูปอะไรประเภทนี้ ที่เจอ หรือว่าการใช้ชีวิตของเขา แต่วันนี้ไปถ่ายจริงๆ แล้วก็เราก็ก็นั่งเหมือนเดิมเนี่ย ทำไม่เราไม่กล้านะ ยังไม่กล้าที่จะคุยหรือว่าก็ต้องคอยแอบถ่ายอย่างนี้ พอมาฟังพี่ชาติพูดแล้วว่า บางทีการเข้าไปคุย แล้วเรากดชัตเตอร์ในตอนที่เขารู้สึกเป็นมิตรกับเราแล้ว ก็คือภาพที่เผลอที่รู้สึกมีเรื่องราวเหมือนกัน ก็เลยรู้สึกว่าจริงๆ แล้ว ไม่ใช่แค่การ...คุณไม่ต้องไปคุยกับเขาแล้วแอบถ่ายหรือว่าคุณก็แค่เข้าไปคุยแล้วก็แอบถ่ายด้วย ก็จะได้ภาพที่ดูมีชีวิตชีวาในอีกแบบนึงด้วยนะค่ะ

ลุงอ้อย ก็ว่าไง

ก็ ก็คิดว่ารูปถ่ายนะค่ะตอนแรกก็คิดแบบว่าคิดแค่ว่ามันสวยรีเปล่า แล้วพอตอนนี้จะรู้สึกว่าถ้าจะมองรูปก็ต้องที่ว่าสื่ออะไรให้เรบ้าง ไม่ใช่แค่แบบมองผ่านๆ เออ รูปนี้มีแค่ใบไม้หนึ่งใบ ก็คือไม่มีอะไรแต่ถ้าเรามองลึกเข้าไปคือเราก็จะรู้ว่ามันมีอะไรให้เราเข้าใจบ้างในแต่ละรูป

หยิน รู้สึกเหมือนกับทุกคนที่ทุกคนพูดมา ก็ชอบถ่ายรูปแล้วก็ชอบถ่าย น่าจะ

พีจ้า วันนี้จำไม่ได้ถ่ายรูปค่ะ แต่ว่าก็..

พีฝน จำถูกถ่าย

พีหนึ่ง จำเป็นนางแบบ

พีซิง จำเป็นคุณหนูเดินช้อปปิ้ง เดินถือตะกร้า

พีฝ่าย เดินถือของแล้วก็มึนกับพีซิงเป็นตากล้องให้

พีซิง คอยตามถ่ายภาพเขา

พีจ้า นางแบบอินเตอร์ไปเดินตลาด ก็แต่ว่าสิ่งหนึ่งที่เราเห็นที่นี้ก็คือเหมือนเรา เราเป็นเด็กบ้านๆ ไซ้ไหม ชนบท แต่ก็ไปเจอความเป็นชนบทในตลาดถนนพญาไท ก็มีแบบว่าพอออกจากตลาดก็เจอตึก ตึก ตึก เจอถนนเจอรถ แล้วพอเลี้ยวไปอีกหน่อยเจอเมเจอร์ ตัดความรู้สึก เราเป็นพวกต่อต้านความเจริญ เข้ามา เยอะเกินอะไรอย่างเนี่ยในความรู้สึกเรา ค่ะ

พีเอม แบ่งเป็น 3 ส่วนคือที่เราารู้สึกว่าได้จากตัวพีเขา สิ่งที่ได้จากพีชาตรี แล้วก็ได้จากสถานที่แล้วก็ได้จากวงสนทนา

อันที่ได้จากพีชาตรีก็รู้สึกคล้ายกับแบ่งแต่ที่เราไม่ได้สัมผัสงาน เพิ่งจะได้มาก็คือไม่ได้มาสัมผัสช่วงเวลาที่เขาไปคุยกับชาวบ้าน แต่ตอนที่นั่งรถแท็กซี่มาด้วยกัน ก็เห็นว่าพีเป็นคนที่มีความเป็นกันเอง มีความเข้าหาคน อื่นพูดคุยแบบเป็นมิตรไม่มีตัวยึด ทำให้รู้สึกว่าช่วงเวลาหรือโมเมนต์นั้นมัน ทำให้คู่สนทนาเผยความเป็นตัวตนของเขาออกมา ประกอบกับที่พีบอกว่าไปคุยกับมอเตอร์ไซค์จนได้ภาพนั้นมา เราก็ว่า เออๆ ไซ้เลย แล้วก็รู้จักพีคนนึง พีไอ้คนะคะ เวลาพีไอ้ก็จะได้ภาพดีๆ แบบนี้จากบุคลิกแบบนี้ ก็เป็นบุคลิก นึงของช่างภาพเนอะ

อีกอัน เป็นสถานที่ที่เราารู้สึกว่า เราเคยไปเดินตลาดทำน้านนท์บ่อยมาก แต่เราไม่เคยทำอะไรแบบนี้เลย ไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองจะได้มาเห็นอะไรแบบนี้เลย ลึกลับ ถ้าไปไม่มีจุดหมายก็จะมองผ่าน ไปคราวนี้ก็มีอะไรให้ดู

อีกเยอะ ก็รู้สึกอย่างพีหนึ่งอีกว่าเวลาน้อยไปสำหรับการได้ไปทำอะไรแบบนี้ แต่ก็เห็นภาพเริ่มต้นที่น่าสนใจ

แล้วก็จากวงสนทนาจึงคล้ายกับคนอื่นก็คือภาพหนึ่งภาพทำให้เห็น แน่นนอนมันสื่อสารคนที่ถ่ายภาพออกมาแน่ๆ ว่าเขาต้องการจะสื่ออะไร เขา มีมุมมองมีแนวคิดอะไร แต่พอวางออกมาแล้วทำให้ทุกคนได้แชร์กัน ก็ยิ่ง ทำให้เห็นว่ามันมีอะไรที่ซ่อนไว้ของแต่ละคนที่เห็นภาพนะ ทั้งเรื่องทัศนคติ มุมมอง แนวคิด แล้วมันก็จะได้ออกมาจากการแชร์กัน

พีฝ่าย ตอนเรียนมัธยมเดินผ่านตลาดถนนพญาไททุกวัน แต่เราไม่เคยมองรายละเอียดที่อยู่รอบตัว เพราะว่ามุ่งหน้าอย่างเดียว คือกลับบ้านๆ แล้วรอบข้างเราก็จะไม่สนใจค่ะ แต่พอวันนี้กลับไปอีกที ครั้งแรกที่รู้ว่าจะไปตลาด ทำน้านนท์ เราก็เริ่มมีภาพแล้วแหละ เพราะว่ามันเป็นที่เราคุ้นชิน เรานึกออกเลยแหละว่าตรงนี้ๆ คืออย่างนี้ๆ แต่พอเราไปถึงเราถอดกรอบทั้งหมดออกเลย ตอนนี้เรามากับคนอื่นที่เราไม่เคยมา แล้วเราก็เลยถอดกรอบอันนั้นทิ้ง เราก็เริ่มเดินไปกับทุกๆ คน ก็เลยรู้สึกว่าจะจังหวัดนนท์ฯ มีอะไรที่น่าสนใจ อย่างภาพพีทหารชายแดนภาคใต้ มหัตศวรรษมาก รู้สึกแบบเรามองดีเทลทุกอย่างแล้วมองตัวเรา แล้วยิ่งเข้าไปคุยกับแม่ค้าเหมือนได้เห็นภาพทุกอย่าง เป็นภาพที่ซึ้งลง เริ่มเห็นอะไรเริ่มซึ้งลงมาก รู้สึกจังหวัดนนท์ฯ มีอะไรดีๆ เนอะ

อย่างที่สองที่ได้เรียนรู้คือ เราได้เรียนรู้จากทุกคนวันนี้ว่า ทุกคนสามารถเป็นช่างภาพได้โดยไม่ต้อง...หมายความว่า เกิดจากการเรียนรู้ทุกคนแบบสามารถสื่อเรื่องราวได้ แม้กระทั่งตัวเองอย่างภาพคุณลุงชายไม้ซิ่นไก่อ เราก็แอบประทับใจนิดนึงที่พีชาตรีบอกว่าเอาไปลงเช็คชั่นเศรษฐกิจได้ เราก็แบบเราก็ทำได้วะ เพราะว่าเราก็ถ่ายรูปเยอะแต่เราไม่เคยคิดว่ารูปนี้จะสื่ออะไรเราก็ได้เรียนรู้ว่าสื่ออย่างนี้ หรือได้รู้ว่าเวลาที่เราเข้าไปทำงานแล้วไปถ่ายรูปก็จะเริ่มเห็นกรอบเริ่มวางแผนเริ่มทำอะไรขึ้นมา ก็คือได้เรียนรู้จากได้ด้วย ก็รวมถึงทุกๆ คนด้วยค่ะ

แล้วก็สุดท้ายนี้ก็ฝากในฐานะที่เป็นสถาปนาก็รู้สึกว่ามันดี ดีมาก

รู้สึกวันนี้มีความสุขกับกิจกรรมครั้งนี้ สนุกมาก เรา รู้สึกว่า 2 ชั่วโมงที่ได้ไปเดินกันนะ เรา รู้สึกว่ามันโอเคเลย ได้อะไร

พีซัง วันนี้เราได้เรียนรู้เรื่องของการที่จะสื่อสารด้วยผ่านวิธีการคือภาพถ่ายก็คือเอาตัวเองออกมาพูด แต่พูดด้วยภาพเป็นหลัก อันนั้นก็เห็นเลยว่าองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือความจริงใจกับตัวเอง คือถ้าเราจริงใจกับตัวเองแล้วเราก็จริงใจกับสิ่งที่เราต้องการจะคอนแทคด้วยนะ (contact / ติดต่อ สัมผัส) ทุกอย่างมันจะออกมาแล้วจะมีสารเองโดยอัตโนมัติ ก็เห็นเหมือนความบริสุทธิ์ของความคิดของทุกๆ คนที่มันออกมาจากความ หนึ่งคือเราไม่ได้เปรียบเทียบตัวเรากับคนอื่น เราไม่ได้คิดว่าตัวเราจะต้องทำให้เหมือนคนอื่นอย่างพีชตรี เราก็ถ่ายอย่างที่เราเป็นแต่ละคนเป็น ก็จะออกมาอย่างที่แต่ละคนเป็นจริงๆ ก็ได้เรียนรู้จากสิ่งที่เราทำนะ แล้วเราต้องทำนะเหมือนมันไม่มีทางเลยที่เราจะบอกว่าเราจะถ่ายภาพแบบความคิดนะ แต่ว่าต้องลงไปถ่ายต้องลงไปทำงาน ต้องลงไปเห็นมันถึงจะรับรู้ว่ามันเป็นอย่างนี้เอง

พีแบด ก็ได้มุมมองมมองการถ่ายภาพที่ไม่ใช่ว่าภาพต้องสวยงามนะค่ะ ไม่ใช่แค่ภาพสถานที่ภาพที่ฉับชอบแค่นั้น มันเป็นการเก็บช่วงเวลาขณะหนึ่งอาจจะแค่เสี้ยววินาที แค่นี้เหตุการณ์ก็เปลี่ยนอาจจะไม่ได้รูปตั้งใจการเก็บช่วงเวลาขณะนั้น บางที่เราต้องไปยืนรอ ได้ฝึกความอดทนด้วย ได้รู้ว่าสิ่งที่เรารอก็แสดงความรู้ที่ออกมาได้ หรือว่าต่อให้ถ่ายแล้วอาจจะไม่ได้ตั้งใจก็โอเคก็ไม่เป็นไร ก็ลองไปทำอะไรใหม่ๆ ก็จะมีรู้สึกดีกับการเก็บเวลาขณะเสี้ยววินาที

เต้ อย่างสไตลการถ่ายภาพอย่างนี้ก็อย่างที่บอกคือเคยถ่ายมาแล้วรอบนึงแต่คือพอวันนี้มาได้หลังจากห่างหายไปนานเพราะว่าพอตอนหลังๆ มากี่จะเป็นถ่ายส่วนใหญ่จะเป็นถ่ายแบบเซตจัดฉากในสตูดิโอมากกว่า พอวันนี้ได้มาลองถ่ายแบบเดิมอีกครั้งก็มีความรู้สึกว่ามันมองตัวเองนะเปลี่ยนไป ตอนแรกที่แบบว่าเราถ่ายอะไรของเราก็ไม่รู้ แต่พอวันนี้มาลองอีกครั้งนี้ก็รู้สึกว่า

ตัวเองเวลาก่อนอะไร จะจับประเด็นมากขึ้น แล้วก็เริ่มจัดองค์ประกอบมากขึ้น จากแต่ก่อนที่แบบว่าถ่ายแบบเจออะไรก็ยิงอย่างเดียวเลย ไม่สนใจอย่างอื่นเลย ขอแค่แบบว่าให้มีภาพไปส่งก็จะเป็นความรู้สึกตรงนี้มากกว่าครับ

พีชตรี ก็รู้สึกดีใจมากเลย เป็นวันแรกในชีวิตที่ได้เดินถ่ายรูปกันเยอะๆ ขนาดนี้ แล้วพาน้องๆ ไปเดินถ่ายรูป ผมเชื่อว่ารูปที่ติดอยู่ตรงนี้ ถ้ามันไปโชว์อยู่ที่ทำนายนนทนะ มันจะสร้างความสุขให้คนชาวบ้านแถวนั้น ผมรู้สึกอย่างนั้นอะ มันจะมีผลต่ออารมณ์ของคนจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผมเชื่ออย่างนั้น อาจจะไปถึงรุ่นลูกหลานเขา เป็นโอกาสของพวกเราที่แบบว่าเราจะเติมอะไรเข้าไปให้กับมุมมองและการใช้ชีวิตของคนพวกนี้ด้วย บางทีเขาต้องการความช่วยเหลือเขาต้องให้เราไปสร้างสีสันให้กับชีวิตเขาให้เขา รู้สึกว่ามีชีวิตกับการใช้ชีวิตแบบนี้เรียกว่าสวยงาม สำหรับผมคิดว่าเป็นภาพที่สวยงาม แล้วจะทำให้เกิดพลังระหว่างเขาและเรา ก็จะแบบว่าซัพพอร์ตกันทั้งเราและเขาด้วย ใช่ไหมอะ

หลังจากนี้ ถ้าคุณลองกลับไปอีกไปถ่ายรูปเขาอีก คุณจะได้อะไรอีกแล้วเขาจะได้อะไรจากเราอีกก็ไมรู้นะ แต่วันนี้ผมรู้สึกว่าวันนี้ที่สวยงามสำหรับผม แล้วรู้สึกว่ามีความรู้สึกแบบลึกๆ มันเป็นอย่างที่ผมบอกว่างานถ่ายภาพเป็นงานที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม อย่าลืมนะว่าเป็นสิ่งที่เราต้องรับผิดชอบต่อสังคม เราไม่ได้ถ่ายรูปตัวเอง มันช่วยให้สิ่งแวดล้อมเราดีขึ้น อยู่ที่ว่าเราจะทำ ใช่ไหมอะ เราจะลีดเขาไปยังไง อยู่ที่ตัวเราเพราะเราเป็นคนที่เป็นที่กภาพ เราเห็นมากกว่าเขา เพราะว่าเขาใช้ชีวิตของเขาทุกวันเขาก็ไปเก็บผลไม้มากทุกวันแต่เราจะเติมความสวยงาม เติมเต็มหรือว่าอะไรที่มันขาดไปเข้าไป ถ้ามีโอกาสเราอาจจะไปจัดเอ็กซ์ฮิบิชันที่ตลาดทำนายนนทก็ได้ ตอนเย็นๆ ก็จะมีคนมาดู ก็ไมรู้นะถ้ามีโอกาสก็คงเป็นอะไรที่ดีมาก ไม่ใช่พวกเรากันเองแล้วก็ตามคุยกัน แต่ว่าถ้ามีโอกาสที่เขาได้รับรู้ด้วยก็คงแบบคงช่วยอะไรเขาได้พอสมควร เราเชื่ออย่างนั้นนะ ก็ขอบคุณวันนี้ที่แบบว่าใช้เวลาทั้งวันเลย ดีครับ

ลุงอ้อย เนอะ เมื่อเช้าที่ลุงเน้นที่มันเป็นไฮไลท์ มันคือตอนที่เรามาดูรูปกัน ผ่านมาหมดแล้วนะ สามล้อคนนั้นก็ไม่รู้ไปไหนแล้ว (หัวเราะ) ป้าคนนั้นที่เอมถ่ายก็ตอนนี้เขากำลังกินข้าวหรือกำลังจะนอนก็ไม่รู้ โม่เมนต์ตรงนั้นมันหายไปแล้วนะ มันหายไปหมดเลย ลุงคนนั้นที่กำลังแบบจับแบบหายไปแล้ว แต่มันถูกเก็บไว้แล้วโดยใครก็ไม่รู้นะ คุณยายคนนั้นเขาก็ไม่รู้หรือว่า โอ้โห โม่เมนต์นั้นถูกเก็บไว้ด้วยใครก็ไม่รู้ ใครก็ไม่รู้

เพราะฉะนั้น น่าสนใจนะเรื่องเสน่ห์ของภาพถ่าย ดูอย่างเต็มมันก็ไปเก็บภาพเท้าของขามา (หัวเราะ) แล้วทำก็ทำเขาเนะ แต่ละคนก็เก็บโม่เมนต์ของใครก็ไม่รู้มา เสร็จแล้วเราก็มานั่งดูกันด้วยอดีตหรือว่าเวลาที่ผ่านไปแล้ว ไอ้พาร์หมันผ่านไปแล้ว เด็กคนนั้นก็แบบลุกขึ้นมาตอนนี่เขาไปวิ่งเล่นที่ไหน แล้วก็ไปรู้ ใช้ไหม แต่โม่เมนต์นั้นมันยังอยู่ที่ไหนสักที่หนึ่ง เราว่ามันเป็นสิ่งที่เก็บอะไรบางอย่างที่เก็บไว้ได้ แล้วการเก็บไว้เนี่ย ความหมายของมันคือถูกนำมาดูโดยละเอียดขึ้น แล้วก็ไม่ได้ดูด้วยตัวเองนะ ช่วยกันดูนะ ช่วยกันดูช่วยกันจินตนาการ ทีนี้เรื่องของเสน่ห์ คุณค่าอะไรของมันดูธรรมดาแต่ละอันๆ แต่พอมารวมกันแล้วมันเป็นเสน่ห์ เป็นชีวิตอะไรที่เราที่รู้สึกกับมัน ไอ้สนุกมีความสุขขึ้นมาทันที

พอพี่ชาติรีบบอกเรื่องของการทำเอ็กซ์ซิชั่น เรานี้ก็ขึ้นมาได้เลยนะ รูปทั้งหมดนี้นะถ้าปกติแต่ละคนถือกล้องถ่ายรูปนะ เราก็อาจจะแบบถ่ายรูปตัวเองไว้ในรูปบ้าง ใช้ไหม แต่วันนี้กล้องพวกเราเจ้าของกล้องแต่ละกล้องไม่ได้ถ่ายรูปตัวเองเลย กล้องมันจะเป็นเครื่องมือที่จะถ่ายทอดโม่เมนต์ของสาธารณะได้

วันนี้คงเข้าใจนะ ว่าเรื่องของภาพถ่ายที่มันจะมาทำงานด้านสิ่งแวดล้อมหรือด้านอะไรก็ตามแต่ จุดที่จะต้องเข้าใจในสาระสำคัญของภาพถ่าย อยู่คือ เราจะมานั่งเข้าใจเองไม่ได้เลยนะ แต่ต้องประกอบขึ้นมาจากกระบวนการอย่างนี้ ได้ไปลองดูอยู่ๆ ไปเอาโม่เมนต์หนึ่งที่ไม่รู้ว่ามันจะมีตรงนั้นรีเปลาด้วยตัวเองได้ แล้วเราก็กลับมานั่งดูอดีตกัน ดูละเอียดขึ้นๆ แล้วก็มิโอเดียต่อมาถ้าเขาเหล่านั้นเห็นเขามันน่าจะช่วยให้ชีวิตเขามีความสุขขึ้น ไม่ใช่ว่าถ่ายแล้วจะฟ้องว่าอย่าทำอย่างนี้ๆ หรืออย่าทำอย่างนั้นๆ หรือ

ไม่รู้เหมือนกันว่า.. แล้วเชื่อว่าทุกคนไม่ใช่มีแค่ 3 รูป ใช้ไหม ทุกคนมีรูปอีกใช้ไหม เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาแค่นั้นนะ เรามีโม่เมนต์ต่างๆ ตั้ง 20 คน ก็ 20 โม่เมนต์นะ ถือว่าคงจะได้ในแนวลึก หมายความว่าความเข้าใจในเรื่องของบทบาทของภาพนิ่ง เราทะเล่ค่าแพงว่า โห...มันจะต้องอย่างนั้น ฉันท่าไม่ได้หรือหอก มันจะต้องมีควิสมันก็ไม่ใช่แล้ว เราก็บอกได้แล้วว่ามันคือโลกเราคงจะเห็นกล้องเป็นเครื่องมือของเราได้จริงๆ ไม่ใช่กล้องคืออะไรที่เข้าไม่ถึงแล้วเดี๋ยวนี้มันง่ายจริงๆ นะ เพราะฉะนั้นอันนี้จะเป็นตัวที่ทำให้เราสร้างอะไรได้อีกหลายๆ อย่าง ความรู้ที่เกิดขึ้นมาใหม่ๆ ได้เห็น ได้เป็นเครื่องมือในการบอกความรู้สึกหรือสิ่งที่มีอยู่ข้างในของเรากับผู้อื่น แล้วรวมกันเป็นกลุ่มๆ แล้วยังไปบอกอะไรคนอื่นๆ ได้อีกเนอะ

เมื่อเช้าที่ลุงเกริ่นว่า พี่ชาติมีธรรมชาติอย่างหนึ่ง คือเรื่องของเอ็กซ์ซิชั่นจำได้ไหม ก็คงมองอะไรเพื่ออะไรสักอย่างนึง อันนี้ก็เป็นโอเดียที่เราคิดว่าเป็นประโยชน์กับเราเวลาที่วันที่เราสร้างสื่อสิ่งนี้ขึ้นมาแล้วเราจะบอก บอกอะไรกับใครเราก็ต้องมีเอ็กซ์ซิชั่นบ้างนะ ไว้คราวต่อๆ ไปแล้วเราจัดเวลากัน เราอาจจะเปลี่ยนที่เนอะ อาจจะไปตรงนั้นตรงนี้แล้วก็เก็บสาระเก็บโม่เมนต์อะไรบ้าง ก็เป็นสมบัติอย่างหนึ่งเหมือนกัน

พี่ชาติ คือ โทษนะฮะ คือความฝันของผมตอนนี้ก็คือสักวันนึงผมอยากจะมีเอ็กซ์ซิชั่นของผมที่ไม่ไปอยู่ในแกลอรีใช้ไหมฮะ ผมอยากให้เอ็กซ์ซิชั่นของผมอยู่ตามอาคารอะไร อยู่ตามศาลาว่าการหรือว่าตามตลาด ผมอยากให้คนธรรมดาได้เห็นงานของผม ผมไม่ต้องทำให้คนทำแมกกาซีนทำศิลปะนัดกันมาตีมิวไนน์ แล้วก็เปิดงานในงานใหญ่ๆ ผมไม่ได้ต้องการอย่างนั้น ผมต้องการให้ชาวบ้านได้เห็นแล้วก็ผมต้องการให้เขารู้สึกว่า เฮ้ย นี่คือชีวิต นี่คือการสวยงามของเขาอยู่แล้ว ไม่ใช่แบบว่าความสวยงามต้องไปอยู่ในนั้นคือผมอาจมีปมด้อยคืออาจจะล้มเหลวเรื่องการทำงานกับกลุ่มพวก fashion industry หรือว่าพวกอะไรพวกนั้น แต่มันไม่ได้ขนาดนั้นฮะ แต่พอผมไปทำอย่างนั้นแล้วผมเห็นชัดเจนว่าบ้านเราขาดอะไร สำนึกอะไรสามัญสำนึก เรื่องความรับผิดชอบนะมันน้อยมากผมรู้สึก ช่วงภาพเมืองไทย

น้อยที่จะสร้างสำนึกได้จริงๆ หรือว่าคนที่ทำได้จริงๆ แต่ว่าไม่มีโอกาสที่จะเผยแพร่ได้ให้คนไทย คนไทยธรรมดาคนไทยแบบชาวบ้านได้เห็นสิ่งนี้ แต่ว่าคนไทยธรรมดากลับไปเห็นความที่มันโลกีย์ ความที่มันอภัยของงานถ่ายภาพ แต่ว่าแล้วเขาก็ถูกระเบิดว่านั่นคือความสวยงามเท่านั้น เพราะฉะนั้นคุณเกิดมาก็ต้องสวยเหมือนนางแบบถ้าคุณไม่สวยเหมือนนางแบบ คุณก็มีชีวิตได้อยู่แค่นี้ ถ้าเกิดมาแล้วอ้วนคุณก็จะอยู่ในสังคมลำบาก ผมเชื่อว่าความสวยงามมันอยู่กับทุกอย่างนะ ไม่จำเป็นว่าคุณต้องเป็นดารา คุณต้องเป็นป๊อปปูล่าร์คุณต้องอยู่ระดับนั้น ถึงเรียกว่าคุณประสบความสำเร็จ ผมไม่เชื่อสิ่งนั้น แต่อยากให้อีกซึบิชั่นของผมอยู่อาจจะจะเป็น...ทำพระจันทร์ตามรั้วที่คนเดินกัน ก็เหมือนกับบิลบอร์ด พวกโพสท์ พวกโฆษณาต่างๆ อยากให้เป็นอย่างนั้น ผมอยากให้ทุกหม. เข้าใจสิ่งนี้ ไม่รู้ เทศบาลเข้าใจสิ่งนี้ อยากให้เข้าไปอยู่กับชีวิตเขาจริงๆ สิ่งนั้นนะฮะ แต่ไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้แค่ไหน ผมก็ไม่รู้ แต่ว่าในเชิงปฏิบัติมันคงยาก คงเป็นเรื่องการเมืองเรื่องของอะไรอีกมากมาย ก็ฝันเหมือนกัน ฝันอยู่ ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แต่สิ่งสำคัญ วันนี้เราต้องผลักดันตัวเอง เราเท่านั้นที่ผลักดันตัวเองได้ ไซ้ใหม่ฮะ เราจะทำอะไรไป แสดงให้เห็นได้ แค่นั้นฮะ

ลุงอ้อย ช่วงเวลาวินาที่ที่เดียวกันแหละแต่มันได้มาตั้งหลายอย่าง ถ้าเราไปคนเดียวเราก็คงแบบไม่เห็นสเปซตรงนั้นในหลายๆ มิติขนาดนั้นฮะ

พี่ชาติรี คงมีใครหลายคนที่ไม่เห็นผมโดนตามาเมื่อกี้ ผมไปถ่ายรูปไปแล้วมีเขาไม่แสบปี่มากเลย แต่ผมไม่ได้บอกใครเท่านั้นเอง ผมพยายามทำให้มันเป็นอะไรที่ง่ายคือโอเคไม่ถ่ายก็ไม่ถ่าย ไม่ได้ไม่เป็นไรเท่านั้นเองฮะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตเนอะ ก็ผมก็โดนมาแล้วผมก็ทิ้งเลย เขาแบบจะถ่ายไปทำไม่อย่างนี้ฮะ คือไม่ได้ถ่ายตัวเขาด้วย ผมถ่ายเป็นสปูอะเป็นสปูที่มันชัดผิวแล้วมันมีรูปเกอิชานหน้าแต่หน้าแล้วมัน เอ้ย มันก็แบบสไตล์คลาสสิคนะ มันแบบอะไรอย่างนั้นนะฮะ เขาไม่พอใจอย่างยิ่งเลย เขาไล่ผม มันก็เป็นเรื่องที่เขาใจได้นะ พอเราไปทำทุกวันแล้วเราเริ่มรู้ เออ คนมันมีรายละเอียดหลากหลายแตกต่างกัน บางคนอาจจะคิดว่า เอ้ย เขาอาจจะจะมี..ถ้าเราคิดในแง่ดีก็คือว่า

เขาไม่ชอบให้รู้กล้าพื้นที่เขา พอเราผิดเราก็ต้องยอมรับผิด หรือว่าบางที่อาจจะต้องมีอะไรอยู่ข้างใต้ อาจจะมียาอ้อยอยู่ข้างใต้รีเปล่าเราก็ก็นั่ง มันก็เกิดขึ้นได้สังคมมันกันนะ เกิดถ้ารูปติดมันขึ้นมา มันจะเกิดขึ้นถ้าคุณยังถ่ายรูปอยู่นะ ถ้าถ่ายรูปแบบนั้นะ มันเกิดแน่ๆ ฮะ แต่ว่ามันสำคัญคุณอย่าอมแพ้มันใจ คือว่าคุณเอาตรงนี้มาบอกว่า เอ้ย คุณเลิกถ่ายดีกว่าไม่เอาแล้ว มันต้องเกิดขึ้นแน่ๆ ปัญหา

ลุงอ้อย เอ็กซ์เซอร์ไอส์อันหนึ่งก็ผ่านไปนะ เป็นการเอ็กซ์เซอร์ไอส์สมองเราด้วย ที่นี้ในเรื่องของเวิร์คช็อปที่เกี่ยวกับหนังสือนะ ต่อไปที่จะเจอกับแก๊ง จิระ แต่ว่าสาระหรือเจตนาที่คงจะไม่ต่างกัน เราเพียงแต่ที่เราไปลองทำทำความรู้สึกกับการนำเสนอเรื่องราวเหมือนที่เราไปเก็บนี้แหละ ผ่าน...มีเรื่องเวลาเข้ามาเกี่ยวนะ คืออันนี้เหมือนเราหยุดเวลาไว้ใช้ใหม่ แต่เดี่ยวเราลองไปดูว่า เออ สื่ออีกอันหนึ่งที่สามารถที่จะนำเรื่องราวที่ต่อจากก่อนหน้าของเด็กจะลุกขึ้นมา นั่ง หรือนั่งแล้วจะเดินไปไหนต่อนะ ว่าที่มีเรื่องของเวลาเข้ามาเกี่ยวกับสถานที่หรือเรื่องราวเนี่ย ธรรมชาติของมันเป็นอย่างไง คือถ้าเรามีเครื่องมือไป เราก็คงจะเข้าใจมันมากขึ้น แต่ถ้ามีจินตนาการว่า โอ้ หนังสือมันต้องอย่างนี้ ก็อาจจะเรียกว่าไม่ประสบความสำเร็จกับมัน หรือเรียกว่าไม่มีประสิทธิภาพตรงกับมัน แล้วจะไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร จะพูดถึงมันก็ลำบาก แต่พอเราได้ประสบกับมันก็จะรู้จักใช้ใหม่ ก็จะเริ่มรู้ว่าการที่จะมองหรือรับรู้ สืบต่อหรือพูดต่อเพื่อให้อะไรต่างมีวิวัฒนาการหรือพัฒนาการของมันก็เป็นไปได้ดีขึ้นนะ คราวต่อไปก็เป็นเรื่องของหนังสือ หนังสือจริงๆ ไปดูซิว่าจะมีอะไรที่ทำให้เราเข้าใจในมิติของเวลามากขึ้นนะครับ

แล้วก็ที่ลุงได้บอกที่สำคัญ คืออุปสรรคปัญหาของเราก็คือเรื่องเวลาในการมาเรียนมารู้จักโลกรู้จักสิ่งแวดล้อม แต่ว่าในช่วงเวลาที่เราจะพาไปที่ลาว ที่เหมือนกับว่าผู้ที่ไม่มีความติดขัดอะไรที่จะไปด้วยกันได้นะ เราจะใช้เวลาช่วงนั้นนะเรียนรู้หรือบันทึกเรื่องราวอะไรต่างๆ ช่วงนี้ไปในตัวด้วยนะครับ จะเป็นภาพนิ่งจะเป็นงานเขียนจะเป็นวรรณกรรมหรือจะเป็นหนังสือหรือแม้กระทั่งในเรื่องของเพลงหรืออะไร ก็คงจะลองเอ็กซ์เซอร์ไอส์ดูที่นั่น

ด้วยนะอะ คราวนี้ก็ถือว่าเป็นการเตรียมที่จะถ่ายทอดความคิดของเราไอเดียของเราผ่านสื่อที่เราคิดว่าเราน่าจะส่งสิ่งที่เรารู้สึกออกมาได้ดีที่สุด บางคนอาจจะมีนิสัยหรือจริตที่สื่อสารทางภาพได้ บางคนอาจจะเป็นหนังสือ บางคนอาจจะเป็นเพลงบางคนอาจจะเป็นวรรณกรรม

ก็จะเป็นทางเลือกให้พวกเราที่เราจะได้แสดงความคิดของเรามีต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ก็คิดว่าคราวหน้าใครที่เคลียร์อุปสรรคปัญหาได้ก็จะดีนะ แล้วกิจกรรมอันนี้เราก็จะคงหาจังหวะเวลาทำกันต่อเนอะเพราะว่าภาพนิ่งมันก็ไม่ยากเนอะ ก็ไปกันอย่างนี้ เออ ถ้าจังหวะเวลาได้เราก็อาจจะไปแหล่งที่มัน high แหล่งที่มีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปสนุกๆ เรื่อยๆ high ในที่นี้หมายถึงตึกใบหยกนะ (หัวเราะ)

คนอื่นมีอะไรจะบอกกล่าว

พี่แบด ขอขอบคุณพี่ชาตรีมากๆ เลยค่ะ

Hatch-U ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณครับ

พี่ชาตรี ขอขอบคุณทุกคนครับ ขอให้สนุกกับงานถ่ายภาพ หวังว่าถ้ามีอะไรอยากถามก็ติดต่อคุยกันได้ครับ

พี่หนิง พี่ชาตรีมีอีเมลไหมคะ เผื่อน้องๆ จะได้ติดต่อกัน

พี่ชาตรี ได้ครับ

รับรู้
เรียนรู้
เพื่อโลก